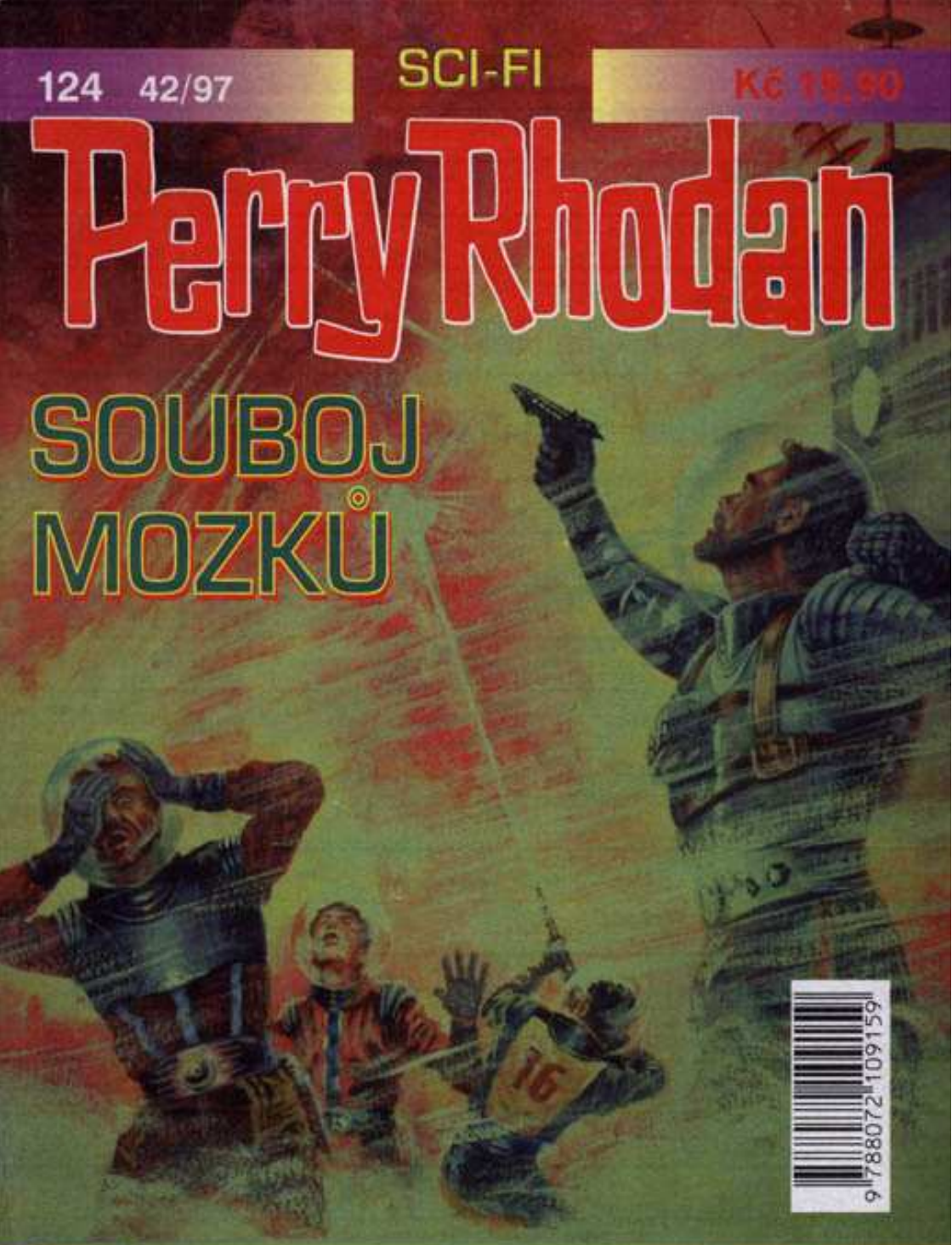
124 42/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

SOUBOJ MOZKŮ

9 788072 109159

NEJVĚTŠÍ A NEJSLAVNĚJŠÍ SERIÁL VŠECH DOB

WILLIAM VOLTZ

Souboj mozků

Knihovnička Perry Rhodan 124 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Když se Salor Henno, zmocněnec Velkého Impéria na Zalitu, podíval z bočních oken své kanceláře, mohl sledovat skupinku povstalců, která se s pomocí dvou bojových, robotů snažila prolomit barikádu. Kromě Henna byl v místnosti ještě jeden moderní robot a tři zaliteranští sluhové. Zaliterané nenechávali nikoho na pochybách, komu patří jejich sympatie, a Henno se neodvažoval ukázat jim záda.

„Podpalte ten barák!" křikl kdosi.

Henno, kulatý muž s malýma očkama a krátkýma nohama, kývl na robota.

„Bude lepší, když ty tři muže vyprovodíš," přikázal."Mohlo by je napadnout, že se na mě vrhnou."

Robot mlčky otevřel dveře a jeho zbraňové paže se hrozivě pozvedly. Henno objevil v očích Zaliteranů hrozivé blesky, ale ovládli se a beze slova opustili místnost.

„Hlídej dveře," zavrčel Henno.

Znovu se zahleděl dolů, aby se přesvědčil, že jeho strážní jednotky prohrávají. Na ulici vládl nepopsatelný hluk. Oba roboti byli přeprogramováni rebely nebo samotným ďáblem, protože útočili v čele skupiny Zaliteranů, vyzbrojených nejrůznějšími zbraněmi. Všichni sledovali společný cíl: zabít Henna a převzít moc na Zalitu.

Momentálně to vypadalo tak, že by se jim to snad mělo podařit. Henno přistoupil k psacímu stolu a ze spodní zásuvky vytáhl svou zbraň. Zamyšleně si ji přehazoval z ruky do ruky, pak ji zasunul za opasek.

Když znovu přistoupil k oknu, objevil na polorozpadlé barikádě jediného muže. Cizinec držel kámen a chystal se rozbíjet dolní okna. Henno udeřil loktem do okenní tabule a roztříštil ji. Zvuk rozbíjeného skla zcela zanikl ve všeobecné vřavě.

Kousek od Henna stoupal dým. Část dolní budovy patrně hořela. Henno skepticky pohlédl na vysílačku. Už před dvěma dny odvysílal nouzové signály, když začaly nepokoje. Měl tady snad čekat, dokud do budovy nevtrhnou rozzuření Zaliterané? Pokud Imperátor nepošle na pomoc flotilu, pak by se mohlo stát, že Henno ztratí svůj

drahocenný život, ale to by se mu vůbec nelíbilo.

Salor Henno se celý život choval tak, aby vždy pečlivě zvážil okolnosti a pak je využil ve svůj prospěch. Přesně poznal kdy prohrává, a nenašlo se v něm dostatek hrdosti, aby setrval na místě poraženého. Řídil se okolnostmi.

Stateční útočníci dole na ulici podpálili dům a byli na postupu. Vnikali do budovy ze všech stran. Národ byl při nich. Šlo přece v podstatě o svržení Imperátora!

Stoupající dým dráždil Henna v nose, až si musel kýchnout. Pak se obrátil k robotovi, který stál u dveří.

„Musíme uprchnout!" rozhodl.“Jdi napřed!"

Odstoupil od okna. Křik rebelů ho znervózňoval. Nad stolem visel jeho třídimenzionální portrét, na kterém vypadal mladší než ve skutečnosti. Zvedl pistoli a rozstřílel jej.

Bojový robot otevřel dveře a ukázal na chodbu.“Počkej!" zabručel zmocněnec.

Pak Henno otevřel tajnou zásuvku ve stole a vytáhl z ní svazek bankovek. Zašklebil se, když si je strkal do kapes. Pak odstoupil a jedním výstřelem paprskometu stůl podpálil.

„Škoda tvých příjmů z daní, Imperátore,“ zamumlal pobaveně.

Naposledy se rozhlédl po pracovně, zavřel oči a řekl robotovi: „A můžeme jít!"

* * *

Vyřítili se na chodbu. Od výtahů a schodišť přibíhali první příslušníci strážní skupiny. V jejich zpocených tvářích se zrcadlila definitivní porážka.

Henno jim zastoupil cestu.

„Musíme bojovat!" křičel na ně.“Jestli to vzdáme, jsme ztraceni!"

Mával přitom svou zbraní a vojáci se váhavě vraceli do boje. Henno se za nimi spokojeně díval. Pokud by se těm dobrosrdečným bláznům podařilo zadržet útočníky, nemohlo se nic stát. Kluzák ho odveze bezpečně až ke kosmodromu, kde by Henno mohl nasednout do křižníku a pokračovat v útěku. Nebylo pravděpodobné, že by

kosmodrom padl.

Vtom se na opačném konci chodby vynořil muž.

Cizinec nebyl nijak zvlášť velký, ale ramenatý, a jeho hranatá tvář se podle Henna posměšně šklebila.

Muž na sobě měl arkonidský bojový oblek a ledabyle svíral v podpaží zbraň. Když došel až na pět metrů, Henno varovně vykřikl.

„Ani krok," řekl."Kdo jste?"

Cizinec se na něj upřímně usmál. Zdálo se, že si z bojového hlomozu nic nedělá."Jmenuji se Tate," řekl pomalu."A vy jste očividně Imperátorův zmocněnec na Zalitu."

Mluvil arkonidštinou, zbarvenou mírným akcentem, ale nedělal chyby.

Henno na něj nedůvěřivě pohlédl.

„Co chcete?" zabručel."Chcete čekat, dokud nás nezastřelí?"

Tate se usmíval.

„Chtěl jsem vám pomoci odrazit útok rebelů," řekl.

Henno byl příliš zaražený, než aby nalezl okamžitou odpověď. Nakonec nevěřícně vyhrkl: "To chcete sám jenom se mnou odrazit tu hordu?"

Tate přikývl.

„My dva a Schick-Schick," řekl a pohladil neobvyklou zbraň, kterou nesl. Překvapivé na tom muži bylo, že očividně věřil svým slovům. Henno tudíž dospěl k názoru, že má co dělat se šílencem.

„Jděte mi z cesty," okřikl ho."Vezmu si robota a uteču na kosmodrom. Tady na střeše mám kluzák - jestli jste chytrý, půjdete se mnou. Z pár hodin sem dorazí flotila a zaútočí."

„Vy mi nerozumíte," řekl měkce cizinec a zvedl zbraň."Na Zalitu nepřistane ani jedna loď."

Ústí hlavně Schick-Schicku bylo temné a hrozilo Hennovi. Zmocněnec zbledl, ale ještě zaváhal.

„Chtěl bych vám něco vysvětlit," navrhl Tate."Hlavně nedělejte žádné hlouposti. Než mrknete, budu střílet."

Znělo to přesvědčivě. Henno poznal, že má před sebou muže s velkým sebevědomím.

„Mluvte," hlesl.

„Jsem agentem Země na Zalitu," vysvětloval Tate."Můj úkol na

tomto světě dosud spočíval v tom, že jsem z bezpečné vzdálenosti pozoroval dění a podával o tom hlášení.“

„Vy jste Pozemšťan...,“ vzdychl Henno.“Letěl sem křižník TRÓJA a šest lehkých křižníku Sluneční flotily v doprovodu čtyřiačtyřiceti těžkých robotských jednotek Velkého Impéria,“ oznamoval agent.

„Letěli sem?" zopakoval po něm Henno.

„Musíme si pomoci sami. Přebírám velení. Brzy dostanete Imperátorovo vyjádření, ve kterém budete se všemi okolnostmi seznámen.“

Na opačném konci chodby explodoval granát.

„Dovolte mi utéct,“ prosil Henno.

„Už je pozdě,“ ledabyle opáčil Tate a kývl ve směru k prvním rebelům, kteří vnikali na chodbu. Hulákali, hrozili pěstmi, někteří popíjeli z láhví, které si s sebou nesli.

„Jsme ztraceni,“ řekl Henno.

Tate ho strhl k zemi a začal střílet. Jeho Schick-Schick vyprázdnil chodbu, strhl část zdiva a rozpoltil schodiště na konci chodby vedví. Tate se překulil. Henno si mnul oči. Pálily ho od kouře.

Tate už byl zase na nohou a rozběhl se proti dalším útočníkům, kteří přibíhali po zničeném schodišti.

„Pošlete sem robota!" křikl Tate.

Během několika dalších minut se prokázala Tateho neskutečná odvaha a bojovnost. Henno jen litoval, že to Tate nemůže proti takové přesile vydržet. Odhadoval své vlastní šance a docházel k závěru, že nejsou nic moc. Především musel odlákat pozornost Pozemšťana od své osoby.

Vydal robotovi rozkaz a bojový stroj vyrazil. Prostě pochyboval, že by Tate mohl vydržet.

Viděl agenta stát na okraji schodiště, zahaleného v kouři a dýmu. Slyšel jeho zbraň, ale přestával věřit. Proto raději odběhl k výtahu, naskočil do něj a zmáčkl tlačítko. Srdce mu bušilo až v hlavě, ale podařený útěk ho uklidňoval. Výtah se konečně zastavil a Henno vystoupil na střechu. Nadechl se osvěžujícího čerstvého vzduchu. Hluk boje tu bylo slyšet jenom slabě, ale budova se otřásala

explozemi.

Kluzák stál neporušen na svém místě. Salor Henno spokojeně poklepal na bankovky ve své kapse. Pro šikovného člověka neexistovala situace, ze které by nevyklouzl. Záleželo jenom na tom, aby si zachoval chladnou hlavu a aby nešílel jako Tate. Henno se otřásl. Vlastně měl být Pozemšťanovi vděčný, že mu umožnil útěk.

Vlezl do kluzáku. O dvě minuty později však prožil nepříjemné překvapení když zjistil, že automatické i ruční řízení je zablokované. Krutě zaklel a začal hledat závadu. Zpotil se u toho, ale stejně ji nenašel.

O několik pater níž se patrně stále ještě bojovalo.

Henno cítil, jak se mu vrací strach ze smrti. Vypadl z kluzáku. Vůbec nevěděl, co má dělat. Plameny už na některých místech olizovaly střechu domu. Henno se podobal zvířeti, které slepě hledá záchranu a tápe.

Vtom z výtahové šachty vystoupil muž a chytil Henna za límec. V druhé ruce svíral Schick-Schick.

„Co se děje?" zjišťoval Tate.

Hennem to trhlo, když poznal agentovu zašpiněnou tvář.

„Vy žijete?" vykoktal.

Tate se zachechtal a zmocněnce pustil.

„Jistě," zašklebil se.

„Nefunguje řízení kluzáku," stěžoval si Henno, protože v duchu doufal, že tenhle muž dokáže závadu opravit.

„Já vím," klidně opáčil Tate."Dovolil jsem si trochu manipulovat vaší lodí, aby vás nenapadlo mně a mé Schick-Schick utéct a nechat nás ve štychu."

Henno pochopil, že musí rychle změnit téma debaty.

„Co rebelové?" zeptal se.

„Jsou tam dole. Podařilo se jim zničit robota, ale na určitou dobu jsou zaměstnáni. Můžeme teď v klidu odletět na kosmodrom."

Nasedli do kluzáku a vzlétli.

„Co to vlastně máte za zbraň?" zeptal se Henno.

„Je stará, nemoderní a vlastně patří do šrotu," odpověděl agent: „Její největší výhoda spočívá v hlasitosti. Když vybuchne její granát, člověk má pocit, že explodovalo několik bomb naráz.... No nic, já

vám teď budu vyprávět o lodích, které vám sem letěly na pomoc...“

* * *

Rozkaz do akce přišel několik minut po sedmé hodině standardního času. Velitel Michael Fellmann, který se v tu dobu nacházel na palubě bojového křižníku TRÓJA a křižoval společně se šesti lehkými křižníky a čtyřiačtyřiceti robotskými jednotkami ve hvězdokupě M13, přijal hlášení od šéfspojaře MacDaniese.

„Potvrďte příjem, Sparksi,“ řekl Fellmann.“Ihned poletíme na Zalit.“

Fellmann byl klidný, až těžkopádně působící muž s mimořádnými schopnostmi. Nikdy nebyl nepříjemný, ale také se nikdy nesmál nahlas. Vesmírnou akademii absolvoval s vyznamenáním a všechny jeho dosavadní akce proběhly úspěšně.

„Jedná se o Administrátorův osobní rozkaz,“ vysvětloval Fellmann prvnímu důstojníkovi lodi, Afričanu Donaldovi Suwariovi.“Naše jednotka měla letět na Zalit. Došlo tam k nepokojům a zmocněnec Velkého Impéria, jistý Salor Henno, požádal o pomoc. Mezitím se spojíme s tamějším agentem Waynem Tatem.“

„Znám Tateho, pane,“ usmál se Suwari.“Před léty jsme spolu byli v akci. Je to drsňák. Pořád s sebou tahá starý granátomet. Myslím, že mu dal i jméno.“

„Schick-Schick,“ mimochodem poznamenal Fellmann. “Máte pravdu, pane,“ překvapeně souhlasil Suwari.

„Okamžitě nechtě spočítat souřadnice transice k Zalitu,“ řekl velitel.“Nevyskočíme nijak těsně v blízkosti soustavy. Dodržujte obvyklou vzdálenost. My se mezitím hyperkomem spojíme s Tatem. Měl by vědět, že přiletíme.“

Z TROJY pak odcházela hlášení na paluby všech ostatních lodí. Jednotliví velitelé dostali instrukce. V případě arkonidských lodí putovaly direktivy do palubních počítačů.

Hodinu nato svazek lodí transitoval. Wayne Tate dostal informaci a odpověděl, že se odebere za Hennem, jakmile se lodě vynoří z hyperprostoru.

Když odezněla transitní bolest, Fellmann se znovu odebral k hypervysílačce a promluvil s čekajícím Tatem.

„Počkejte ještě pár minut, poručíku Tate. Poradím se se svými důstojníky a pak vydám lodím definitivní rozkaz k akci.“

„V pořádku, pane,“ odpověděl agent.

Fellmann se obrátil na Suwariho.

„Informujte robotské lodě, že poletí proti Zalitu.“

Suwari se odebral do kajuty spojařů. Věděl, že arkonidské lodě nejsou zdaleka tak hbité a operativní jako lodě s organickou posádkou a že proto potřebují zvláštní zacházení.

Afričan se však velice brzy vrátil.

„Co se děje?" zeptal se velitel.

„Neodpovídají,“ popleteně vysvětloval jeho první důstojník.

Fellmann odsunul mapu a podíval se Suwarimu do očí.

„Nerozumím vám.“

„Robotské lodě Arkonidanů neodpovídají na rozkazy k útoku proti Zalitu. MacDanies se snažil ze všech sil. Přestože museli přijmout naše signály, neodpovídají.“

„To přece není možné,“ ujelo Fellmannovi.“Sparksi!" zvolal.“Máte v pořádku přístroje?"

„Ano, pane! V dokonalém!"Fellmann kývl na Suwariho a společně pak šli za MacDaniesem. Suwari cítil, že ho pronásledují pohledy zbývajících mužů velínu TROJY.

„Tak do toho, Sparksi,“ přikázal Fellmann.“Pokuste se ještě jednou.“

MacDanies cosi zabručel, ale poslechl. Chvíli to zkoušel, pak zavrtěl hlavou. Příkazy šly od lodě k lodi, ale robotské lodě na ně nereagovaly.

„Aspoň že letí s námi,“ mínil Fellmann.

TRÓJA se pomalu uvolňovala ze svazku. Šest lehkých křižníku ji sledovalo. Suwari měl oči přilepené na kontrolních monitorech a okamžitě hlásil: „Robotské lodě s námi neletí, pane. Zastavily se.“

Fellmann zbrzdil TRÓJU.

„Vypadá to, jako by nás nechtěly následovat na Zalit, pane,“ řekl Viceroy.

Fellmann přikývl.“Otázkou je, proč.“

Pak se pohnul.

„Náš rozkaz zní srazit na kolena povstání na, Zalitu - a přesně to také uděláme, pánové," řekl."Uděláme to i bez podpory robotů."

Odpovědí mu byl souhlas přítomných, protože lidé beztak neměli rádi arkonidské robotské křižníky. Každý byl rád, že může bezduchým strojům dokázat svou nadřazenost.

„Odlepíme se od nich!" přikázal velitel."Zapněte na plné zrychle...," začal Fellmann, ale pak se loď otřásla pod přímým zásahem.

Velitele to odhodilo proti navigačnímu stolku.

„Střílejí po nás!" vykřikl Suwari."Střílejí!"

Fellman ve zlomku vteřiny pochopil, že jeho první důstojník má na mysli robotské lodě. To bylo děsivé! Útočily na ně lodě spojenců! Fellmann tomu nechtěl uvěřit, ovšem jakmile se nadtím zamyslel, začal tušit, že to asi zdaleka nebude všechno. Tušil mnohem širší souvislosti.

„Asi nám chtějí bránit v letu na Zalit," zvolal Viceroy a svraštil čelo.

Fellmannovi bylo jasné, že za událostmi vězí Regent, protože počítače arkonidských lodí nemohly změnit svou taktiku samy o sobě, bez rozkazu z Arkonu III.

Regent z nějakého důvodu změnil názor a přestal lodím Pozemšťanů pomáhat. Nejenom to, on na ně dokonce zaútočil! Fellman v sobě musel potlačit zlost. Nesl zodpovědnost za několik stovek mužů posádky a nemohl riskovat jejich životy.

„Přerušíme akci a stáhneme se," přikázal."Suwari, nechtě okamžitě zjistit škody."

MacDanies se vypotácel se spojově centrály a držel se za hlavu.

„To byla odpověď, pane," řekl."Doufám, že jim nezůstaneme nic dlužni."

Fellmann se zamračil.

„Pokud chcete bojovat, Sparksi, oblečte si bojový oblek a vyjděte do volného prostoru."

MacDanies praštil pěstí do stolu.

„Snad to nechcete nechat být?"

Fellmann vážně ukázal na monitory.

„Proti takové přesile nemáme šanci.“

Pak se velitel lodi spojil s Terranií, aby o události osobně informoval Rhodana. Velitel přitom zjistil, že se podobné věci odehrály všude v Galaxii a že Administrátor rozkázal, aby se všechny lodě Pozemšťanů vrátily do mateřské sluneční soustavy

Ještě před transicí k Zemi Fellmann informoval Tateho.

* * *

„Je tedy značně nepravděpodobné, že bychom mohli dostat pomoc,“ mínil nakonec Tate.“Také bych neřekl, že nám pomohou robotské lodě. S Regentem se něco stalo.“

„Myslím, že bychom mohli nalézt vysvětlení,“ namítl Henno.

„Máme jiné úkoly,“ připomněl mu agent.“Otázkou je, jestli mi pomůžete.“

Henno cítil, jak se na něj přenáší vnitřní síla tohoto muže. Cítil se najednou dostatečně silný, aby se s Tatem pustil do boje.

Henno sáhl do kapsy a podával mu peníze.“Myslím, že se nám budou hodit,“ usmál se.“Na kosmodromu a všude, kde budeme něco potřebovat.“

„Ano, my tři tuhle planetu postavíme na hlavu,“ odpověděl Tate a pohladil svou zbraň.

Henno v tu chvíli nepochyboval, že to tenhle Pozemšťan dokáže.

* * *

Nikdo v Galaxii nevěděl, jestli se Akonanům podařilo ovlivnit centrální počítač Arkonu, počítačového Regenta, a pokud ano, jakou měrou. Centrální počítač měl pod kontrolou všechno, co se ve Velkém Impériu hýbalo. Dosud sloužil Imperátoru Gonozalovi VIII. Ale teď už ne.

Útok Akonanů proti Regentově centrální pojistce se patrně zdařil, alespoň podle toho, jaká rozhodnutí nyní Regent realizoval. Byla to rozhodnutí, která měla v základech otřást Velkým Impériem Arkonu, ale i Sluneční říší.

* * *

Perry Rhodan ukázal na několik míst na mapě.“ V těchto oblastech jsou soustředěny mimořádně silné svazky naší flotily. Vy všichni víte, proč tomu tak je. Vedly nás k tomu strategické úvahy.“

Obrátil se a pohlédl na shromážděné muže, nejvyšší osobnosti Sluneční říše.

„Kromě toho si přiznejme, že jsme jednali poněkud egoisticky, protože jsme své lodě rozmístili všude tam, kde jsme museli demonstrovat Skokanům a jiným národům, že nespíme a že jsme připraveni odrazit jakýkoliv útok. Poslední dobou jsme všude létali společně s arkonidskými bojovými loděmi. Vojenské spojenectví obou říší probíhalo s Atlanovou pomocí, ale tento vývoj způsobil, že jsme se začali cítit až příliš bezpečně a jistě. Naše pozornost polevovala a my jsme se zabývali vedlejšími záležitostmi. Nemůžeme Atlanovi nic vyčítat, to všichni víme. Akonané pronikli do Regenta a ovlivnili ho. Od té chvíle Regent reaguje neobvyklým způsobem.“

„Měli bysme se mu podívat na zoubek!" zlostně vyhrkl Bully a vyvolal souhlasnou reakci.

„Nesmíme se nechat svést ke krátkozrakým činům, pánové. Pokud bychom nyní jednali neuváženě, později by nás to mohlo mrzet.“

Allan D. Mercant, šéf Sluneční rozvědky, se zeptal: „Už jste popřemýšlel, co můžeme udělat?"

„Jistě,“ přikývl Rhodan.“Pro nikoho v Galaxii není tajemstvím, že robotské lodě Arkonu jednají na jeho příkaz. Nyní nám hrozí dvojí nebezpečí: ze strany malých národů Galaxie, které se přestanou bát Regenta, a hlavně: ze strany Regenta samotného. Však si všichni dobře pamatujeme, jak chtěl zničit Zemi!"

Po Rhodanových slovech následovalo tísnivé mlčení.

„Vše, co nyní můžeme udělat,“ pokračoval Rhodan,“je stabilizovat naše pozice. Všechny lodě dostaly rozkaz stáhnout se do Sluneční soustavy. Naše křižníky nyní utvářejí hustou obrannou síť kolem Země.“Administrátor se napřímil a založil ruce na prsou.

„Po zralé úvaze jsem se rozhodl vyhlásit mimořádný stav a

poplach pro Zemi,“ řekl.

Cekal, jestli na to někdo něco namítne, ale všichni mlčeli.

„Povoláme všechny zálohy, to znamená více než sto milionů vycvičených vesmírných harcovníků. Ale doufám, že je nikdy nebudu muset poslat do boje proti nejsilnější vojenské moci Galaxie - proti Regentově flotile.“

* * *

Wock se považoval za věrného přívržence Impéria a za Imperátorova upřímného sluhu - ale nebyl jím. Zatím se však nestalo nic takového, co by jeho loajalitu postavilo před vážnější zkoušku. Pro Wocka bylo lehké podporovat Imperátora, neboť mu v tom dosud nikdo nebránil.

Wock žil v Imperátorově bezprostřední blízkosti a věděl o něm úplně všechno. Před několika dny spolu s ním přiletěl na Arkon III.

A když tam na Wocka jakýsi muž namířil zbraň velkých rozměrů, v tu chvíli se Impéria úplně vzdal.

Wock právě šel po chladné hlavní chodbě Atlanovy nové rezidence, když se mu ten muž postavil do cesty. V prvním okamžiku se zlobil na strážní roboty, že něco takového připustili. Cizinec byl vysoký a měl studené oči. Vypadal jako někdo, kdo se zbraněmi bezesporu umí zacházet.

Wock tedy zvedl ruce nad hlavu.

„Dobrá, starochu,“ řekl cizinec.“Vidím, že si rozumíme.“

„Co chcete?" hlesl Wock, ale hlas mu přitom málem nesloužil.

„My dva spolu provedeme experiment. Jděte rovnou za Jeho Vznešeností a pozdravujte ji.“„Imperátor povolá robotské stráže,“ ujelo Wockovi.“Tuto budovu neopustíte živý.“

„Půjdu až sám budu chtít,“ ujišťoval ho onen muž.“Běžte.“

Když se Wock obrátil, zamrazilo ho. Měl pocit, že musí každou chvíli dostat ránu do zad. Toužil se rozběhnout a utéct, ale kráčel pomalu, jak mu ten muž přikázal. Když se odvážil otočit, vetřelec už byl pryč.

Samým rozčilením zapomněl zaklepat, když vstoupil do místnosti. Otevřel dveře a vykoktal omluvu.

Atlan se zvedl od stolu, za kterým seděl, a pokynul Wockovi, ať mluví.

„Je tu cizinec se zbraní v ruce," vyhrkl sluha."Mám vás pozdravovat. Vypadal nebezpečně."

Atlan zmáčkl tlačítko robotských stráží a vytáhl z kapsy malý paprskomet. V reproduktoru to cvaklo a neosobní hlas oznámil: „Registrujeme poplach."

Imperátor pohlédl na Wocka, pak přiskočil ke dveřím a zabouchl je. Wock cítil, že je něco v nepořádku, a nejradši by odtud utekl.

Atlan vzal do ruky mikrofon: „Nařizuji okamžité pátrání po vetřelci," řekl, pak zakryl mikrofon dlaní a poznamenal: "S robotskými strážemi se něco děje, Wocku. Normálně na výzvu k poplachu ihned reagovaly a postavily se za dveře, ale teď jenom potvrdily příjem."

Přerušil ho mechanický hlas: „Máme rozkaz nepřijímat žádné instrukce od Gonozala VIII."

Wock vyděšeně vyjekl, když mu došlo, s jakým experimentem cizinci pomáhá. Vetřelec asi tušil, že roboti nefungují jako dřív a chtěl si to vyzkoušet!

Atlan se mezitím bleskurychle spojil s Regentem. V duchu se sám sebe ptal, jestli už nastala krize, kterou několik let čekal. Po tolika letech samoty, nejistoty, atentátů...Červená kontrolka se rozblikala a Atlan navázal spojení s Regentem.

„Tady Imperátor."

„Co si přejete?" zdvořile ale ledově chladně se zeptal centrální počítač.

„Robotské stráže se brání provést mé rozkazy."

„Ano."

„Proč?" zjišťoval Atlan.

„Musí dojít k rozhodnutí," suše opáčil počítač.

„Myslím, že bych měl být při tom," kontroval Atlan.

„Velmi pravděpodobně."

Atlan se pousmál, protože měl pocit, že Regenta přelstil."Ale kdybych měl být nyní zabit, nemohu u toho rozhodnutí být, takže by nebylo proveditelné. Logicky je důležité, aby stráže chránily můj život."

Chvíli bylo ticho. Wock zadržoval dech.

Pak Regent řekl: “Vaše smrt by nic nezměnila, naopak, šlo by o předběžné rozhodnutí.“

V tu chvíli Atlan pochopil, že se už na Regenta nemůže spolehnout. Jeho jedinou pomoc představovaly lodě Pozemšťanů.

Wock hystericky zavyl a vyběhl z místnosti. Atlan se na něj nezlobil. Klidně si zkontroloval zbraň.

O dvě hodiny později se dozvěděl, že všechny pomocné robotské síly, řízené Regentem, zastavily práci. Výroba v obrovských loděnicích a všude jinde se zastavila. A Regent nehodlal od Atlana přijímat rozkazy.

V celé Galaxii zůstal jeden jediný muž, který nyní mohl Atlanovi pomoci: Perry Rhodan.

Atlan proto odvysílal volání o pomoc. Směřovalo k Zemi.

* * *

Když se IRONDUKE chystala k přistání, Atlan bezděčně zadržel dech, protože se obával, aby Regent proti Pozemšťanům nezakročil. Ale nestalo se naštěstí nic. Robotské lodě zůstaly v hangárech.

„Tak jsme tady, admirále,“ ozval se v reproduktoru Rhodanův hlas.

„Regent se chová klidně, Perry,“ oznamoval Atlan.“Můžeš si klidně vystoupit.“

Pohlédl na monitor a sledoval, jak první ozbrojení muži opouštějí palubu IRONDUKE. Rád by jim šel v ústrety, ale v zájmu bezpečnosti své osoby nesměl opustit místnost. Pak vystoupil i Rhodan a zvolna kráčel po ploše kosmodromu.

Ve stejný okamžik v Atlanově pracovně materializovali Gucky, Ras Čubaj a Tako Kakuta.

O pár minut později dorazila podstatná část jednotky mutantů, Rhodan, Claudrin, major Krefenbac a Dr. Carl Riebsam. Atlan informoval o vzniklé situaci.

„My jsme mezitím nespali,“ vážně vysvětloval Rhodan.“Naši specialisté se tvým problémem zabývali. Dospěli k závěru, který mi připadá logický.“

Atlan na Rhodana tázavě pohlédl, ale Pozemšťan kývl na Dr. Riebsama. Matematik tam stál s palci zaháknutými za opasek. Vypadal jako ztělesnění klidu.

„Musíme se vyrovnat s faktem, že se osmi Akonanům podařilo Regenta negativně přeprogramovat," začal Dr. Riebsam."Zřejmě se věnovali především zastaralé bezpečnostní pojistce A-l."

„Máte pravdu, doktore," přiznal Atlan."Sami jsme se o to pokoušeli, ale Akonané nás předběhli."

„Nemyslím, že by to byli laici. Podle nás šlo o skupinu expertů. Pravděpodobně moc dobře věděli, co dělají. Řekl bych, že své informace čerpali od vůdce povstalců Carbáa."„Ale Regent se proti falešnému programu vždycky bránil," namítl Imperátor.

„Zcela správně, admirále," souhlasil Rhodan."Oni o tom věděli. Patrně nechali starý program být, ale něco k němu přidali."

„Cože?" vyděsil se Atlan."No jistě! Epethus! Je to jasné! Pouze přinutili Regenta, aby celou situaci prověřil v souladu se svou logikou.

A-l není nic jiného než součást katastrofického programu, označeného krycím názvem Epethus!"

„Řekněte mi o tom něco, Imperátore," požadoval Riebsam.

„Bezpečnostní sektor A-l je v případě dotyčné informace ovlivněn Epethem, aby okamžitě převzal vládu! To v případě, že by vláda organického Imperátora zklamala!"

Rhodan s Riebsamem si vyměnili němé pohledy.

„Takže ty jsi zklamal, Atlane?" zeptal se Rhodan.

Imperátor sevřel ruce v pěsti.

„Ďábelská hra..."

„Ďábelská, ale uvážená," souhlasil Rhodan."Přitom je vše docela prosté, problémem pouze bylo vniknout do Regenta a provést vše nutné. Počítač jedná vždycky jenom podle zadaných dat."

„Regent mě považuje za neschopného," zavrčel Arkonidan."Proto mě nechal být a neposlouchá mé rozkazy."

Rhodan neklidně přecházel po místnosti. Tušil, že potíže teprve začínají. Regent se zbavil Atlana, aniž by ho zabil.

„Stará, hloupá mašina," poznamenal Dr. Riebsam."Musíme najít způsob a cestu, jak ji přeprogramovat v našem zájmu."

„Regent mi brání v přístupu,“ hořce vysvětloval Atlan.“Veškerá oblast počítačového Regenta je odříznuta neprostupným energetickým štítem. Před ním kapitulovali už i vaši mutanti, Marshalle.“Šéf jednotky mutantů John Marshall přikývl. I ostatní přítomní mlčeli a přemýšleli.

„Pozor, pane!" ozval se náhle z reproduktoru hlas Stany Nolinova.

Poručík zůstal na palubě IRONDUKE.

„Co je?" zvolal kapitán lodi Jefe Claudrin.

„Přistává malá loď. Jestli se nepletu, je akonská. Zaměřovači přístroje Regenta ji už měly dávno odhalit.“

„Nefungují,“ připomínal Atlan.

Rhodan planým diskusím nevěnoval ani vteřinu.

„Gucky, skoč do IRONDUKE. Rasi, ty s sebou vezmi admirála. Musíme okamžitě jednat.“

Gucky přicupital a pobaveně se zašklebil. Rhodan se ho chytil a počkal, až Čubaj s Atlanem dematerializují.

„Do toho, prcku!" přikázal.

* * *

Materializovali ve velínu IRONDUKE a Rhodan hned směřoval k zaměřovacím přístrojům.

„Akonská loď odvysílala několik tajuplných spojových impulzů, pane,“ oznamoval Nolinov.“Nevíme si s nimi rady.“

„Pravděpodobně identifikační signály pro Regenta,“ odhadoval Rhodan.“Dokonce to vypadá, jako by Regent na tuhle loď čekal. Musíme ji zdržet, možná dokonce zničit.“

„Obávám se, že nám tuhle práci už někdo přebral,“ mínil Nolinov a ukázal na panoramatickou obrazovku nad nekonečným kosmodromem.

Přestože posádka lodi tenhle obrázek už mnohokrát sledovala, pořád ještě byla pohledem na něj fascinována. Jako předimenzované mýdlové bubliny se z kosmodromu zvedaly tisíce arkonidských bojových křižníku a stoupaly k nebi nad Arkonem III.“Zničí akonskou loď během několika vteřin,“ tiše poznamenal

Čubaj.“Regent se na poslední chvíli patrně rozhodl pro nás.“

„Vy tomu vážně věříte, Rasi?" zapochyboval Atlan.

Roj lodí sice zmizel z monitorů optického zobrazení, ale zaměřovači přístroje se jich dál držely. Robotské křižníky se řítily proti drobné akonské lodi.

„Ona před nimi neutíká!" zvolal Nolinov.

„Jistěže ne,“ ozval se Rhodan a sklonil hlavu.“Byli jsme pomalejší, admirále.“

„Robotské lodě proti Akonanům neútočí, pane,“ hlásil poručík.“Jenom je obkličují.“

„Chrání je,“ vysvětloval Rhodan.“Regent ví, že bychom na ně útočili. Ovšem taky ví, že naše malá flotila na Arkonu III nic moc nezmůže.“

Atlan se usmál.“Právě jsem popřemýšlel o své pozici. Jsem Imperátor bez Impéria. Nikdo mě neposlouchá.

Zůstal mi jenom ten titul - aspoň prozatím, než se pro něj najde někdo jiný.“

Jeho slova zněla ironicky, ale všichni na palubě IRONDUKE tušili, že v nich je pravda. Muž, který se hodlal stát novým Imperátorem, právě přistával na dohled IRONDUKE v akonské lodi.

* * *

Od samého počátku měl pocit, jako by ze stínu temné jeskyně vyšel na denní světlo a spatřil věci, o kterých dosud neměl ani tušení. Spěchal jim vstříc, aby temnotu nevědomí nechal co nejdříve za zády.

Carbá netušil, jaký vliv na něj bude mít zvýšení inteligence. Objektivně řečeno se nacházel ve stavu euforie. Byl až omráčen silou, kterou do sebe nasál jeho mozek. Jako by byl celý životpředtím slepý a hluchý. Carbáova inteligence byla nyní mimořádně vysoká.

Carbá však nevěděl, že byl vědomě odsouzen k smrti, protože žádný mozek nevydrží takové nepřirozené změny. Dříve nebo později musel zešílet.

Carbá byl ještě mladý a svým způsobem nezkušený. Trpělivost a opatrnost, se kterou jeho druzi jednali, ho znervózňovaly. Akonané

nic neuspěchali a přitom dokázali vše, co si předsevzali. Na zdánlivé maličkosti dokázali pracovat celé dny, dokud ji nevypiplali k úplné dokonalosti.

Carbá jim to trpěl jenom z jednoho jediného důvodu: protože měli úspěch. Byli na nejlepší cestě převzít moc v arkonidském impériu a on jako mladý Arkonidan měl stát v jeho čele. Regent ho bezesporu uzná, protože nyní měl inteligenci, jakou požadovala bezpečnostní pojistka A-l.

Carbá byl vysoký a štíhlý, a pocházel z rodu Minterolů, což znamenalo jen další plus pro centrální počítač.

Když nyní stál před oválným monitorem a shlížel dolů na přistávací plochu, uvědomil si, že tu bude poprvé s určitým oprávněními.

Regent ho chránil při příletu pomocí své flotily. Musel se v duchu smát Pozemšťanům, kteří mohli jen nečinně přihlížet, jak uskutečňuje své plány.

Anti Tusnor k němu přistoupil a přátelsky do něj šťouchl loktem. Carbá neměl přívržence kultu Báalol v lásce a chtěl se jich co nejdříve zbavit. Na palubě se zdržoval ještě jeden takový, a sice Uronla, ovšem ten raději mlčel a uzavíral se do sebe.

„Brzy tam venku budeš vládnout, kámo," poznamenal Tusnor a Carbá měl pocit, že se z jeho hlasu ozývá závist.

Přesto se neodvažoval nic namítnout."Už je na čase zbavit Impérium těch pozemských parazitů, kteří se nám tady všude usadili."„Jo," souhlasil Tusnor,"musíme těm barbarům ukázat, kam patří!"

Vstoupili velitel lodi Mular a navigátor Jergo. Za nimi následoval vůdce celé akce Sansaro a zakryl Mularovu rozložitou postavu, takže ho Carbá spatřil až o něco později.

„Právě jsem s Imperátorem probíral jeho plány," oznamoval Tusnor a nevšímal si přitom Carbáova rozzlobeného pohledu."Nemůže škodit, jestli bude mít později při ruce šikovnýho poradce."

„Tihle poradci se můžou jmenovat různě," vyzývavě odvětil Jergo.

„Nemá smysl si s tím lámat hlavu teď," mírně je přibrzdil

Sansaro.“Chceme-li dojít k úspěchu, musíme jít krok za krokem.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Jergo, ale bylo na něm znát, že Antie nesnáší.

Tusnor se zachichotal a pokrčil rameny.

„Máme práci,“ střízlivě začal Sansaro.“Nesmíme ztrácet čas. Musíme Carbáovi umožnit přístup k Regentovi. Určitě není pochyb, že ani vládnoucí Imperátor ani jeho pozemští přátelé nebudou nečinně přihlížet. Zatím si nemůžeme být jisti, zda nás počítačový Regent vojensky zcela podpoří. Musíme vycházet ze stanoviska, že nám pomůže. Budeme se však chovat tak, jako bychom si byli jisti, že stojí na opačné straně. Bude záležet, jestli se podaří Regenta přesvědčit, že Carbá je vhodný Imperátor. Jakmile se dostane do jeho útrob, máme vyhráno, protože nám to dokáže, že Regent bude ochoten přijmout rozkazy našeho mladého přítele,“ řekl a obrátil se na Mulara.“Pokus se s Regentem navázat spojení. Dáme mu vědět, že na palubě máme skutečného, energického Arkonidana.“

* * *

Ve velínu IRONDUKE se sešli i zbývající muži, protože Rhodan považoval budovu, ve které se Atlan normálně zdržoval, za ne příliš bezpečnou.

V tu chvíli major Krefenbac vypnul individuální dálkový zaměřovač a významně pohlédl na Rhodana.

„Řekněte nám všechno,“ požádal ho Atlan.“Neberte na nás ohledy.“

„Nebude se vám to líbit, pane,“ zaváhal major.

„Jistěže ne,“ přiznal Atlan.“Ale už jsem si zvykl na nepříjemné zprávy.“

„Na palubě akonské lodi se nachází osoba - já se domnívám, že to je Carbá - u které byla uměle zvýšena inteligence. Je dokonce o něco vyšší než vaše, pane.“

„Takže asi všichni víme, co to znamená,“ namítl Dr. Carl Riebsam.“Carbá bude moci převzít vládu na Arkonem. Má potřebný stupeň inteligence i původ.“

Rhodan, který celou dobu mlčel, nyní řekl: „Tu hru musíme

zastavit. Gucky skočí k akonské lodi a pokusí se vyřadit Carbáa z provozu.“

„Musím vás upozornit, že se na akonské lodi pohybuje jeden či více Akonanů, pane,“ ozval se John Marshall.“Gucky nebude mít úspěch, protože oni snadno neutralizují jeho paraschopnosti.“

„My ale přece musíme něco udělat!" téměř zoufale zvolal Krefenbac.“Přece nebudeme nečinně přihlížet, jak pár vzbouřenců krade arkonidskou říši!"

„Naší poslední nadějí je Regent,“ řekl po chvíli Dr. Carl Riebsam.“Neumím si představit, že by jen tak beze všeho akceptoval Carbáa. Přinejmenším ho bude muset porovnávat s Atlanem. Bude záležet na něm, jestli podstoupí Atlanovo místo Carbáovi.“

„Takže by jim to ani nemuselo vyjít,“ mínil Atlan.“Na optimismus není ten správný čas,“ odpověděl matematik.“Nezapomínejte, že bezpečnostní pojistka jedná podle prastarého programu svých stvořitelů. Kromě toho už taky máme co dělat s dodatečným programem, který do pojistky umístili Akonané.“

V tuto chvíli si Rhodan plně uvědomil, jaké nebezpečí představuje Regent pro celou Galaxii. Nikdo totiž neznal jeho prapůvodní naprogramování, nikdo nevěděl, jakých rozhodnutí byl schopen. Mamutí počítač na Arkonu III se podobal načasované bombě, o které nikdo netušil, kdy dojde k její explozi. Pouze její účinnost byla známa - pokud by Regent udeřil, neobstálo by před ním v celé Mléčné dráze naprosto hic.

Jakmile si to Rhodan uvědomil, pocítil v zádech mrazení. Nač mysleli Regentovi stvořitelé?

Nebyl Regent nakonec ztělesněním jejich arogance a pocitu nadřazenosti? Nepředstavoval počítačovou podobu jejich sklonů?

Regent musel být zničen!

Tato myšlenka vyklouzla z Rhodanova mozku jako by tam byla už odjakživa a jako by jen čekala na vhodnou příležitost. Možná to tak bylo.

Jakkoli to vše vypadalo zvláštně, Rhodan tím získal novou víru ve schopnosti svých mužů. Byl znovu skálopevně přesvědčen, že ani Carbá, jeho nohsledi a ani Regent nemohou zastavit jednou započatý vývoj. Carbá představoval pouhý balvan na cestě, který bylo nutné

odvalit.

„U všech křivonohých myšobů Galaxie,“ ozval se Krefenbac.“Akonská loď nám něco vysílá!"

„Zjistíme, co nám chtějí,“ vzdychl Rhodan.

Vysoký major zapnul monitor normální vysílačky a brzy se na něm objevily typické akonské znaky.

„Děkuji, že nás chcete vyslechnout. Jmenuji se Sansaro,“zdvořile začal Akonan.“Bylo by vhodné, abyste zapnuli přenos. Rád bych viděl do tváře tomu, s kým mluvím.“

Rhodan mávl na Krefenbaca a pak předstoupil před monitor.

„Mluvíte se mnou,“ oznámil přísně.

„Perry Rhodan,“ usmál se Akonan.“Vaše jméno má dobrý zvuk. Jsem rád, že vás poznávám osobně a...“

„Přejděte k věci,“ přerušil ho Rhodan.“Nemyslím, že jste mi chtěl skládat poklony.“

„Dobrá, nebudeme si nic předstírat,“ mínil Sansaro.“Naše cíle jsou poměrně jasné, my oba máme nějaké problémy. Mezitím jsme si promluvili s Regentem, jestli uzná Carbáa jako Imperátora. Zdá se, že je tomuto plánu nakloněn,“ řekl Akonan a usmál se když viděl, že se Rhodan mračí.“Dal nám však za úkol, abychom dohodli setkání s bývalým Imperátorem.“

„Perry,“ ozval se Atlan.“Rád bych si s tím mužem promluvil osobně.“

Rhodan ochotně ustoupil stranou, aby udělal Atlanovi místo.

„Velmi lituji, Vaše Vznešenosti, že před vás předstupuji za takových okolností, ale věřím, že jim společně připravíme zasloužený konec.“

„Jste zábavný,“ řekl Atlan.“Sami jste si to zavinili.“

„Nebudeme se hádat o formalitách,“ navrhl Sansaro.“Jen bych si přál, abychom se dohodli na společném setkání.“

„O jakém setkání mluvíte a kdo by se ho měl účastnit?"

„Pouze Imperátor a vy, Vaše Vznešenosti,“ odvětil Sansaro.“Imperátor vás vyzve k psychosouboji, během kterého se stanoví, kdo z vás dvou se stane novým Imperátorem.“

Atlan vypadal poněkud zaskočeně, ale Rhodan ho nechtěl rušit otázkami.

„Co když odmítnu?" zeptal se Arkonidan.

Sansaro se ohlédl na hodiny.

„Regent stanovuje lhůtu tří hodin, během kterých se musíte rozhodnout. Pokud odmítnete psychosouboj, Carbá se automaticky stane Imperátorem.“

Atlan založil ruce na prsou a zamyšleně se díval Sansarovi do tváře.“Co se v takovém případě stane s mými přáteli ze Země?"

„Je mi líto, ale pak bychom je museli zatknout, Vaše Vznešenosti,“ začal Sansaro.“Pozemšťané se budou muset rychle vrátit do svých domovů.“

„Nepředstavujte si to tak jednoduše,“ varoval ho Rhodan.

Sansaro ho ignoroval. Díval se na Atlana, který seděl před monitorem se svěšenou hlavou.

„Jsem ochoten podstoupit ten souboj,“ řekl nakonec.

Sansaro se zatvářil spokojeně.

„Zhruba za hodinu Carbá opustí palubu naší lodi. Bude neozbrojen a bez doprovodu. Regent vás vyzývá, abyste ve stejný čas udělal totéž. Odvede si vás robot. Souboj nebude mít žádné diváky. Regent pak dosadí nového Imperátora.“

„Není to trik, abyste Atlana vylákali do pasti?" namítl Rhodan.

„Můžete se zeptat Regenta,“ navrhl Sansaro a vypnul spojení.

* * *

„Co je to psychosouboj?" zeptal se po chvíli mlčení Rhodan.

Atlan zvedl hlavu a pousmál se. Arkonidan byl vysoký a štíhlý jako Rhodan, ale všecko na něm vypadalo jaksi jemněji a vybroušeněji než na Rhodanovi.

„Za dávných časů, když byl můj národ ještě duševně i fyzicky aktivní, se šlechtické rodiny mezi sebou často znesvářily, zvláště když šlo o převzetí moci a o větší právo na ni,“ vysvětloval Atlan.“Regent tyto sváry rozhodoval pomocí psychosoubojů.“

„Jak probíhaly?" zeptal se Rhodan.Atlan pokrčil rameny.“Budu tam s Carbáem sám. Asi nemá význam povídat si o neobvyklém průběhu takového souboje.“

„Máš šanci vyhrát?"

„Mé vyhlídky nejsou ani menší ani větší než Carbáovy," lhostejně opáčil Imperátor."Bude záležet, na jaký fiktivní svět budeme vysazeni," řekl a obrátil se na myšoba: „Je nefér přehrabovat se mi v myšlenkách, prcku."

„Omlouvám se...," vyhrkl Gucky."To byla jenom... čistě rutina...„

„Můžeš nám říct něco víc o těch fiktivních světech, do kterých budete vysazeni?" vyptával se Rhodan."Možná, že bychom ti pak mohli nějak pomoci?"

„U tohoto druhu souboje nemůže cizí osoba pomoci," ujišťoval ho Atlan.

Rhodan pochopil, že Arkonidan nechce mluvit o podrobnostech a respektoval jeho rozhodnutí. Už příliš často stál před takovým rozhodnutím sám. Když uplynula hodina, Carbá opustil loď Akonanů. Na monitorech IRONDUKE se objevila maličká postavička, která vystupovala ze stínu lodi.

„Už je to tady!" poznamenal Rhodan.

Atlan se rozloučil a odešel.

* * *

Mladý Arkonidan jemných rysů ve tváři si poposedl v robotském vozidle a řekl: „Velice si vážím příležitosti, že s vámi konečně mohu být, Vaše Vznešenosti. Velice lituji, že nás okolnosti nepostavily k sobě, ale proti sobě."

„Nikdo vám nebrání. Můžete přejít na naši stranu," odvětil Atlan.

Carbá se začervenal.

„Naše politické názory nikdy nepůjdou stejným směrem, Imperátore," řekl."Žádný loayální Arkonidan nemůže nikdy udělat to, co vy za poslední léta: vy jste totiž zaprodal arkonidskou říši Pozemšťanům."

Atlan zbledl.

„Pouze naše dohoda mi brání, abych vám nenařezal, mladý muži," řekl tiše.

Carbá si mimoděk odsedí. Pochopil, že to přehnal. Atlan nebyl muž, který by se dal urážet.

„Však se ukáže, kdo z nás dvou měl pravdu,“ řekl jen.

„Ano?" zasmál se Atlan.“Obdivuji se vaší jistotě, Carbá. Vaši akonští přátelé museli uvnitř Regenta odvést pořádný kus práce, když jste si tak jist.“

„Chcete snad naznačit, že jsem zbabělec?" zavrčel revolucionář.

Atlan na něj pohlédl téměř soucitně.“Zvýšili vám inteligenci, ale rozumu vám nepřidali.“

„Mrzí mě, že jsem vás vůbec oslovil,“ zamumlal Carbá.

Robotské vozidlo dál pokračovalo v cestě, pak vklouzlo do slabě ozářené podzemní šachty, která vedla do Regenta, nakonec se zastavilo a dveře se otevřely. Oba Arkonidané vylezli ven. Byli přijati těžkým robotem, který jim ukázal další cestu. Atlan musel myslet na muže v IRONDUKE, kteří nyní v bezmocném vzteku čekali. Nicméně jejich setrvávání na Arkonu III znamenalo pro Atlana morální podporu.

Chodba, po které šli, vyústila do sálu, kterým procházeli kolem agregátů a různých přístrojů.

Na Carbáovi bylo vidět, že je velmi nervózní.“Už jste někdy prováděl psychosouboj?" zeptal se Atlana.

„Tohle bude můj první,“ klidně opáčil Atlan,“a taky poslední.“

„Slyšel jsem, že i vítězové někdy propadli šílenství,“ poznamenal Carbá.“Doufám, že nás dva nečeká podobný osud. Regent se musí rozhodnout, kdo z nás dvou bude lepším Imperátorem říše.“

Přestože bylo zřejmé, že se mladík nenechá přemluvit, protože byl pod příliš silným tlakem Akonanů, Atlan mu ještě jednou navrhl: „Nemusíme to nechat dojít tak daleko, Carbá, když tu záležitost ještě jednou řádně zvážíte.“

„Rozvažte své svazky s Pozemšťany a dohodneme se,“ požadoval Carbá.

Atlan pokrčil rameny. Ani jeden nehodlali ustoupit ze svých pozic.

Dorazili do malé místnosti a robot se zastavil. Odněkud ze stěny se ozval kovový hlas: „Odeberte se prosím do malých výklenků.“

Ve stěnách místnosti byly dva výklenky. Carbá dal Atlanovi přednost a Imperátor se rozhodl pro výklenek nalevo, přestože bylo jedno, do kterého kdo z nich vejde. Našel tam pohodlné křeslo a

bezpočet kabelů a drátů.

„Posaďte se!"

Klesl do křesla. Kupodivu vůbec nebyl nervózní.

„Nasaďte si helmu.“

Atlan automaticky poslechl. Představoval si, jak Carbá několik metrů od něj dělá totéž a pravděpodobně se mu třesou ruce.

Ještě jednou se ozval Regentův hlas.

„Za několik minut bude zařízení zapojeno. Oba se pak octnete ve fiktivním světě a zapomenete na svět, ve kterém žijete. Všechno, co budete prožívat, bude pouze projekcí. Ovšem vy dva o tom nebudete vědět. Pro vás to bude realita a podle toho budete jednat. Po ukončení souboje dostanete doplňující otázky, aby bezpečnostní pojistka mohla definitivně rozhodnout.“

Atlan se pod těžkou helmou začal potit.

„Nějaké otázky?" chtěl vědět Regent.

„Ne,“ odpověděli Atlan i Carbá zároveň.Pak se Atlan uvolnil a uvelebil v křesle. Všechno, co ho nyní čekalo, bylo snem. Až si na to bude později vzpomínat, bude si vzpomínat jenom na sen...

Pak slyšel tiché bzučení, jeho končetin se zmocnila olověná tíha, oči se mu zavíraly. Hlava mu klesla a tělo zmalátnělo.

Psychosouboj začal.

* * *

Horký štěpní vítr jako by přes koruny křoví přivál do města vysokého, štíhlého muže, jehož oči svítily v propadlé tváři jako žhavé uhlíky. Kráčel dlouhými kroky po svahu za Dolantyho domem a shlížel na město.

Dolantyho nejstarší syn, který pracoval dole na řepném záhonku u větrolamů, se překvapeně napřímil, protože tam, odkud cizinec přicházel, podle slov jeho otce už žádné živé bytosti nežily.

Vysoký muž přišel až k němu a mlčky na něj pohlédl.

Sowan Dolanty kývl na pozdrav.

„Helou,“ řekl cizinec. Jeho hlas zněl podivně dutě.

„Odkud přicházíte?" vykoktal Sowan. Nedokázal zkrotit zvědavost.

Slyšel za sebou přicházet otce a pak slyšel i jeho nedůvěrou naplněný hlas: „Kdo jste?"

„Mé jméno je Carbá," řekl cizí muž. Otočil se k horám a dodal: „Toto je první město na mé cestě."

„A poslední, které ještě existuje," vysvětloval Sowanův otec."Jiný už tady nenajdete."

„Ostatní to vzdali a vrátili se," poznamenal Carbá.

„My se ale nevzdáme nikdy," odporoval Sowanův otec a vypadal přitom velmi rozhodně.

Carbá položil ruku na větrolam a zatřásl s ním."Písek je silnější než my všichni. V tomhle městě žijí poslední kolonisté. I vy se brzy vrátíte," řekl.

„Přišel jste, abyste nám řekl tohle?" rozčileně zvolal starý Dolanty.

Cizinec se však nenechal vyprovokovat.

„Kdo řídí město?" zeptal se.

Dolanty chvíli váhal s odpovědí, protože přemýšlel, jestli nemá cizince vyhnat ze dvora.

„Atlan," zavrčel nakonec.

Mýlil se Sowan, anebo se na Carbáově tváři objevil spokojený úsměv?

„Ten mladík mě za ním dovede," požadoval cizinec.

Pro Sowana bylo nepochopitelné, jak mohl muž putovat nekonečnými pouštěmi mimo kolonie a přitom mít ještě tolik síly, aby si mohl jít za svým. Carbá mu připadal stále záhadnější. Odkud přišel? Jak to přežil?

„Sowane, odveď ho za Atlanem," řekl otec.

Carbá se usmál, ale Sowan plaše uhnul pohledem."Pojďte za mnou," zamumlal.

Společně opustili zahradu, ale u vchodu do dvora se starý Dolanty zastavil. Carbá ukázal na cestu: „Proč není zpevněná?"

„Protože by ji vítr za pár hodin znovu zavál," vysvětloval Sowan.

Vysoký muž zavrtěl hlavou."Nezavál, kdyby tu byla v pravidelných odstupech odsávací zařízení."

„Poslouchejte," odsekl Sowan,"nikdo vás sem nezval. Jestli se vám něco nelíbí, můžete jít."

„Půjdu, až tady splním svůj úkol," vysvětloval Carbá.

„Jaký úkol?" věcně se zeptal Sowan.

„Zruším tuhle kolonii."

Sowanovi se udělalo černo před očima a zapotácel se."To se vám nikdy nepovede."„Ale ano," ujišťoval ho Carbá."Každý kolonista ví, že tohle město mele z posledního. Musí přijít někdo, kdo vám to vysvětlí. Přistála tady vesmírná loď mé společnosti a chce osadníkům nabídnout možnost opustit tento svět."„Atlan vám v tom zabrání," sykl Sowan. Carbá se ošklivě rozesmál.

„Za tím domem s opěrnými sloupy stojí Atlanova vládní budova," řekl Sowan."To už najdete sám."

Vládní budova," sarkasticky zopakoval Sowan."Jaký vznosný název pro chatrč."

Ale Sowan Dolanty s ním už nebyl.

* * *

Lasan Porante se zahleděl na primitivní kresbu, kterou před několika málo minutami zhotovil. Ukázal tužkou na tmavou, vyšrafovanou skvrnu.

„Hlavní vodní proud protéká přímo pod tímhle záhonem. Když začnu vrtat, přijdu o většinu úrody," řekl."To by znamenalo, že bych byl po jistý čas odkázán na pomoc sousedů."

„Bez vody přijdete o všechno, Lasane," připomínal Atlan."Vzdáte se sice svého záhonu, ale zato budete mít nejlepší vodu v kolonii."

Poranteho oči se rozzářily. Než však mohl odpovědět, zaslechl kroky, zaklepání, a pak se otevřely dveře. Na jejich prahu stál Carbá,"Jsem tu," řekl a pomalu vstoupil."Kdo je to?" zeptal se nedůvěřivý Poraňte.

Atlan mu položil ruku na rameno."Nechtě nás o samotě, Lasane."

Porante cosi zabručel, ale poslechl. Když míjel cizince, neopomněl po něm šlehnout jedovatým pohledem."Doufal jsem, že už nežijete," řekl Atlan, když Poraňte zmizel z doslechu.

„Mylná představa," odvětil Carbá.

„Co teď?" hořce se zeptal Atlan.

Carbá opatrně zavřel dveře a pozvedl ruce. Atlan přemýšlel: oba jsme zestárli, ale taky jsme zkušenější.

„Město je pohlcováno pískem," řekl Carbá."Dřív nebo později zanikne. Teď máte ještě poslední šanci, kterou vašim kolonistům nabízejí lodě společnosti. Mohou odletět. Proběhne to bezproblémově."

„A co když se budu bránit?" zeptal se Atlan.

Carbá poodešel k oknu a podíval se ven.

„Pak bych musel oslovit všechny kolonisty - celé město," oznamoval Carbá."A vy přece jistě dobře víte, že umím lidi přesvědčit."

„Mě nepřesvědčíte nikdy," řekl Atlan."Mezitím jsem dostal ujištění od Hasanterů. Chtějí nám pomoci."

„Hasanterové jsou loupeživí. Pomohou vám a pak vám za to seberou kolonii."

„To si nemyslím," odporoval Atlan."Poslali nám loď s důležitými přístroji a písečnými vozidly, které bychom od společnosti nikdy nedostali."

„Podceňujete společnost. Pokud chce existovat, musí fungovat na hmotné bázi. Nemůže vrážet přemrštěné sumy do kolonií, ze kterých se jí nikdy nic nevrátí."

Atlan se usmál."Při svém založení byla společnost určena obecnému užitku. Mezitím se z dobročinné organizace stal chamtivý moloch."

„Vybudoval jste patnáct kolonií," připomínal Carbá."U pěti jste měl úspěch, ostatní musely být uzavřeny. Ve srovnání s jinými muži jste obstál ještě poměrně slušně."

„Tak dobře, Carbá, ukončíme tu záležitost. Já nechci dobrovolně zavřít kolonii a ještě jednou vám připomínám, že je na cestě loď Hasanteranů, která nám chce pomoci."

Carbá přešel mlčky ke dveřím, ale pak se v nich ještě jednou otočil."Doufám, že dnes večer budete u mého proslovu," řekl.

Atlan tasil malý paprskomet a namířil na zmocněnce společnosti."Tímhle bych vás mohl zastavit," zamumlal."Trvalo by léta, než by sem poslali jiného zmocněnce. To už by z vašich kostí

rostla tráva.“

Carbá přikývl.“Máte pravdu, ovšem zapomínáte, že nedokážete střelit člověka do zad. Vy ne, Atlane.“

S těmito slovy se otočil a opouštěl kancelář.

* * *

Zpráva o příchodu cizince do města se šířila rychlostí blesku. Během několika hodin bylo veřejně známo, že Carbá přiletěl vesmírnou lodí a že chce ve společenské hale oslovit kolonisty.

Večer se všichni kolonisté shromáždili ve velkém sále a čekali, co jim cizinec hodlá sdělit. Přišli všichni, protože byli vděčni za každé vyrušení z jednotvárného života. Carbá s nimi mluvil hodinu, jeho hlas zaplnil halu do posledního kouta.

„Každá další minuta, kterou strávíte plahočením v téhle poušti, je zmarněný čas,“ řekl nakonec.“To chcete čekat na loď Hasanteranů, která možná ani nikdy nepřiletí?"

Nemusel použít tuto argumentaci, aby kolonisty přesvědčil. Atlan hleděl do tváří mužů a žen v sále. Znal jejich mentalitu. Chtěli budovat a pracovat, ale proč by to nemohli dělat někde, kde jsou vhodnější podmínky? Proč tady v písku, větru a prachu? Carbá jim slíbil, že s nimi odletí na planetu, jejíž podmínky budou ve srovnání s těmito vysloveně rajské.

Nemělo smysl vysvětlovat přítomným, že je společnost odveze zase jenom na nehostinnou planetu, aby zjistila, jestli je tam možné žít. Vědělo se jen o málo planetách, které se hodily ke kolonizaci, ale tam nebylo zapotřebí tvrdých, houževnatých kolonistů, ochotných bojovat o každou píď půdy.

„Nyní k vám promluví Atlan,“ skončil Carbá a uvolnil místo za řečnickým pultem.

„Každý si smí s sebou na loď vzít jen předepsanou váhu předmětů,“ řekl Atlan.“Postarejte se, aby to bylo dodržováno. Carbá tuto akci s okamžitou platností řídí.“

Pak se otočil a odcházel z haly bočním východem. Slyšel, že ho někdo následuje. Byl to malý Sowan Dolanty a z očí mu sršely blesky hněvu.

„To je všechno, co namítnete na to jeho žvanění?"

„Myslím, že ano,“ odpověděl Atlan.

Sowan na něj pohlédl mokrýma očima.

„Vy... vy zbabělče!" vyhrkl a utíkal pryč.

„Horká hlava,“ řekl hlas za Atlanem a z haly vyšel Carbá.“Když jsem sem přiletěl, taky mě urážel.“

„Jděte mi z cesty,“ zavrčel Atlan.

Carbá si zamyšleně hladil zátylek. Svraštil čelo.

„Jste jako on,“ řekl přívětivě,“jen o něco starší a zkušenější. Myslím, že jste v mládí dělal podobné chyby.“

„Zmizte na tu vaši zatracenou loď,“ vyzval ho Atlan.

„Vy se mnou nepoletíte?"

„Ne!"

Carbá se zamračil. Na opačné straně haly vybíhali kolonisté a spěchali domů, aby si sbalili nejnutnější věci. Atlan věděl, že jim na lodi stejně seberou polovinu věcí, které si teď vezmou.

„Co vlastně chcete, Atlane?" zjišťoval Carbá.“Chcete v tomhle městě zůstat sám a čekat, až vás písek sežere?"

„Proč by ne?"

„Jakmile budou všichni kolonisté na lodi, přijedu pro vás, Atlane, a jestli to bude nutné, tak vás odvezu i násilím.“„Přijdete sám, nebo si s sebou vezmete vojáky?"„Budu sám.“

Atlan se zahleděl na město. Napětí mezi ním a tímhle mužem příliš dlouho rostlo. Nyní se konečně muselo uvolnit.“Počkám na vás, Carbá,“ zabručel.

* * *

Strategicky měřeno bylo město snadno napadnutelné z jakékoliv strany. Atlan zvažoval situaci, která vznikla po opuštění kolonie osadníky. Zůstal jedinou živou bytostí ve městě a mělo to tak zůstat, dokud si pro něj Carbá nepřiletí.

Myslel na kolonisty, kteří se nyní tísnili ve skladových prostorách lodi a doufali, že budou vysazeni na novém světě. Atlan se na ně nezlobil. Byli to lidé, kteří hledali nový domov. Domov, jaký si vysnili.

To však už nebyl jeho problém.

Musel se připravit na Carbáa.

V naprostém klidu si zkontroloval zbraň. Neměl představu, jakým způsobem bude jednat zmocněnec společnosti, ale chtěl být připraven na všechny možnosti.

Zdržoval se v masivním domě, který kolonisté trochu posměšně nazvali jako vládní budovu. Z okna viděl na ulici. Kolonie vymřela, bylo slyšet jen hvízdání větru a skřípot veřejí.

Pomalu se stmívalo. Carbá by se neměl objevit před rozedněním, protože v noci by Atlana ve tmě patrně nenašel. Atlan si lehl na úzkou pryčnu a stáhl si přes hlavu přikrývku. Myšlenkami kroužil kolem nastávajícího boje. Když se úplně setmělo, na chvíli usnul, ale pak ho probudil výkřik.

„Atlane!"

Vyskočil z pryčny a popadl zbraň. Carbá přišel uprostřed noci. Byl teď někde mezi domy a hledal ho.Atlan hmatal kolem sebe, až našel připravený hák, zvedl ruku a zahákl se za horní trám.

Pak se vytáhl nahoru do podkroví. Takhle ho Carbá nemohl následovat.

Tiše otevřel střešní okno a vystrčil hlavu.

Vytáhl se na mechem porostlou střechu a zůstal sedět v okně. Když se dostatečně rozhlédl, střešní okno zavřel.

Tady na střeše byl v úplném bezpečí. Carbá ho ve tmě nemohl vidět, ledaže by si z lodi vzal odpovídající přístroje, ale to by mu pýcha patrně nedovolila.

Atlan se pokoušel vmyslet do protivníkovy mentality. Co bych dělal na jeho místě? ptal se sám sebe... Pravděpodobně bych číhal v zahradě za Dolantyho domem, protože odtud bych měl nejlepší výhled na město.

Ano, pomyslel si Atlan, je v Dolantyho zahradě.

A začal po čtyřech lézt přes střechu.

* * *

Carbá se zády opíral o větrolam, který nyní ztratil smysl, protože kolonisté odletěli. Atlan určitě zaslechl jeho výkřiky a něco podnikal.

Pravděpodobně nepočítal s Carbáovým nočním příchodem, takže patrně ještě setrvával ve vládní budově. Atlan nebyl blázen, takže ten domek nemohl opustit dveřmi. Carbá přemýšlel, jak tedy...

Já bych se pokusil vylézt na střechu, říkal si.

Vládní budova ležela uprostřed města, Dolantyho domek stál na konci. Carbá si pokoušel vzpomenout, jak daleko od sebe stály zdejší domky. Hbitý člověk mohl bez problémů skákat ze střechy na střechu, kdyby to bylo nutné.

Carbá tiše zaklel a přikrčeně spěchal do zahrady. Nesměl se chovat podle žádného schématu, protože Atlan byl mazaný aurčitě by ho prokoukl. Carbá se musel řídit pouze náhodnými rozhodnutími.

Rychle za sebou nechal Dolantyho dům a spěchal do města. Najednou se usmál. Atlan musel být na střechách protějších domů. Určitě se bude chtít propracovat až na střechu posledního - Dohantyho domu. Odtud pak asi hodlal střílet. Carbá se rozhodl, že by tam měl číhat.

Vstoupil do jednoho z domů otevřenými dveřmi a tápal až ke schodišti a odtud nahoru do nejhornějšího patra. Schoval termozbraň s krátkou hlavní do kapsy a vystupoval po schodišti.

Tam pak našel provazový žebřík. Zatáhl za něj a vyzkoušel jej.

O pár minut později už ležel na střeše.

Měl pocit, že přes ulici slyší tiché našlapování, ovšem mohl to být klam.

Utrhl kousek měkkého mechu a hodil jej před sebe.

Zjistil, že sousední střecha nemůže být ani dva metry daleko. Nabral několik kroků rozběh a skočil... Během letu se bál, že se přepočítal, ale to už dopadl na obě chodidla a hned šel do dřepu, aby zmírnil náraz. Doufal, že vítr ztlumil podezřelé zvuky, které vyvolal.

Tímto způsobem se propracoval o čtyři domy dál. Dolantyho dům už nebyl dále než padesát metrů. Spokojeně se usmál. Bylo jen otázkou času, kdy Atlan z protější střechy vystřelí. Tím si začne kopat vlastní hrob.

* * *

Atlan se při posledním kroku málem zřítil, protože uklouzl, ale

hned zatnul prsty do střechy, zastavil se a pomalu vystupoval - zpátky na střechu.

Ztěžka oddechoval.

Přestože byla tma, zcela zřetelně viděl temnější místo, kam hodlal vystřelit. Samozřejmě, že nepočítal s plným zásahem hned napoprvé, ale aspoň se kolem něj rozsvítí.

Než se Carbá vzpamatuje ze šoku, Atlan vystřelí podruhé a všecko to ukončí.

Atlan si znovu klekl a namířil na Dolantyho zahradu. Ruce se mu třásly. Bylo to tak lehké... Až moc lehké.

Atlan se kousl do rtu.

Málem udělal osudnou chybu. Jak jen mohl uvěřit, že se Carbá bude zdržovat na místě, které by si vybral každý začátečník? Carbá přece žádný začátečník nebyl!

Atlan si rázem uvědomil, že by tím výstřelem prozradil hlavně sám sebe. Schoval tudíž zbraň a přidřepl, aby trochu popřemýšlel.

Carbá měl dost fantazie, aby vydedukoval, že Atlan vyleze na střechu a že se bude chtít dostat právě nad Dolantyho zahradu.

Atlan svraštil čelo.

Protivník mohl nyní být prakticky kdekoliv ve městě, možná jen pár metrů od něho.

Proto se přehoupl na odvrácenou stranu střechy a seskočil do zahrady. Ozval se dutý'úder, slyšitelný nejméně dvacet metrů daleko.

Atlan se rozběhl, ale zatím nikdo nevystřelil. Narazil do plotu a pohmoždil si stehno. Nacházel se za Tastasovým domem. Přeskočil plot a těsně při stěně domu se proplížil na ulici.

Zastavil se a naslouchal.

Pak se sklonil a nahmatal na zemi kámen. Zvedl jej, napřáhl a hodil na střechu nejbližšího domu.

V tu chvíli se na opačné straně zablesklo. Sklonil se, aby ho nebylo v té záři vidět, a jakmile opět zavládla tma, napřímil se a vystřelil před sebe.

Carbá stál na protější střeše vedle komína.

Střílelizároveň.Atlan cítil horký dech za zády, pak se ozval výkřik a dutá rána. Skulil se k zemi a udusil oheň, který se šířil po jeho plášti.

Pak naslouchal.

Slyšel rychlé kroky. Protivník obíhal dům, aby se dostal do bezpečí.

Atlan bez zaváhání následoval podezřelé zvuky. Ty ale brzy ztichly, takže se musel zastavit a naslouchal. Měl pocit, že blízko něj někdo je, ale než mohl cokoliv podniknout, dostal ránu do hlavy, pustil zbraň a ztratil vědomí.

* * *

Sowan Dolanty pustil klacek a roztřásl se strachy při zjištění, co provedl. Jedna věc byla vzdálit se od lodi, ale srazit k zemi zmocněnce bylo horší. Zformoval dlaně do trychtýře a podržel je před ústy.

„Atlane!" křičel co nejhlasitěji.“Dostal jsem ho, Atlane!"

Ze tmy však žádná odpověď nepřicházela. Atlan se patrně obával prozrazení.

„To jsem já! Sowan Dolanty! Srazil jsem Carbáa k zemi!"

„Už jdu!" ozvalo se kousek od něj.

Mladý kolonista se pyšně napřímil.

„Tady jsem! Tady!"

Podle zvuků soudil, že se Atlan přibližuje jen pomalu. Proto se zeptal: „Jste snad zraněn?"

Odpovědí mu bylo souhlasné zabručení.

„Je to zlý?"

Atlan nebyl ani dva metry od něj, ale když promluvil, jeho hlas zněl chladně a změněně.

„Ani hnout, hochu!"

Sowan strnul. Že by udělal chybu?

„Mířím na tebe. Díky, žes mi pomohl a vyřadil Atlana z boje.“Sowan se rozplakal zklamáním. V té tmě se zmýlil a praštil Atlana místo Carbáa. Skutečný nepřítel stál přímo před ním a byl ozbrojen.

„Vy ďáble!" vyhrkl.

„Proč?" podivil se Carbá.“Vždyť to všechno způsobil on!"

Carbá přistoupil blíž a do ležícího slabě kopl.

„Budeme ho muset odnést na loď,“ mínil Carbá.“Zasáhls ho dobře, hochu.“

„Chtěl jsem mu pomoct,“ vzlykl Sowan.“Chtěl jsem mu pomoct.“

„On vždycky počítal s pomocí a dobrotou druhých,“ suše vysvětloval Carbá.“Já znám jen jednoho jediného muže, který mě nikdy nenechal na holičkách. Tím mužem jsem já sám.“

„Ale já jsem sem přišel, abych mu pomohl, rozumíte?" namítal Sowan.“On měl někoho, kdo byl ochoten kvůli němu riskovat život, kdežto vy nikoho takového nemáte a nikdy jste neměl!"

Carbá se tiše zasmál.“Netušil jsem, že mi jednou bude kázat zelenáč jako ty, synku. Takže tvého kamaráda hezky rychle zvedneme a odneseme na loď.“

„Kdyby nehrozilo nebezpečí, že zasáhnu toho chlapce,“ řekl v tu chvíli Atlan,“vystřelil bych na vás, Carbá.“

Zmocněnec překvapeně vyjekl a uskočil stranou. Sowan slyšel, jak se Atlan plazí tmou pryč odtud. Oba se někam schovají a počkají, až se rozední. Sowan si uvědomoval, že pak už nebude mít šanci zasáhnout do boje a určit, kdo se stane vítězem.

* * *

Blížící se nový den vyvolal v Atlanovi neurčitý pocit, protože se sluncem se zvětšovala hrozba, kterou ztělesňoval Carbá. Na dohody už bylo pozdě, nyní musel rozhodnout otevřený boj.Atlan pomalu kráčel k vládní budově a jen pokrčil rameny, když nedaleko od něj prosyčel paprsek z Carbáovy zbraně. Doufal jen, že se nic nestalo tomu klukovi.

Atlan si v duchu říkal, co může Carbá být za člověka, když se vrátil docela sám. Zmocněnec mohl vzít roboty, mohl se vybavit nejmodernějšími zbraněmi, mohl poslat komando... Ale přišel sám. Všeho se vzdal a riskoval život, aby jeho, Atlana, přinutil ke kapitulaci.

Atlan v podstatě věděl, že to všechno tak muselo být, ale nedokázal si vysvětlit, kde se tohle jeho vnitřní přesvědčení vzalo.

Obešel vládní budovu a vešel hlavním vchodem. Na opačném

konci města byl klid, neslyšel ani Carbáa ani Sowana. Došel až k židli a posadil se. Únava z něj za chvíli spadla, ale pak pocítil hlad. Vstal a našel si něco k jídlu. Přitom přemýšlel o společnosti, která dělala své obchody na úkor lidí.

Mezitím se rozednilo natolik, že mohl rozlišovat nábytek v místnosti. Poodešel k oknu a zahleděl se dolů po opuštěné ulici. Pak si vzal ze skříně kousek cukru a strčil si jej do úst.

Když konečně nastal den, upravil se a pomalu vyšel na ulici.

* * *

Carbá se blížil z druhé strany, když Atlan vyšel ven. Na opačném konci města, před domem svého otce, stál Sowan a sledoval, co se bude dít.

Carbá zvedl paprskomet s krátkou hlavní a vystřelil, ale jeho výstřel byl necílený a jen pod Atlanem rozvířil hlínu. Atlan zůstal stát a taky vystřelil. Viděl, že zasáhl Carbáa do pravého ramene. Raněný se zapotácel a znovu vystřelil, ale zasáhl jen vládní budovu, která se okamžitě vzňala. Měl silnou zbraň. Kdyby její paprsek Atlana jen olízl, zabil by ho.“Přestaňte!" vykřikl Sowan.“Přestaňte s tím!"

Atlan se na okamžik zarazil. A v tu chvíli ho Carbá zasáhl. Atlana to hodilo na záda, ale kupodivu necítil žádnou bolest, nýbrž jen nekonečný smutek.

Carbá k němu přilezl po čtyřech.

„Teď už mě nemusíte dopravovat na loď,“ hlesl Atlan.“Teď už ne.“

„Obávám se, že se z tohoto města nedostaneme ani jeden,“ chabě se pousmál Carbá.

„Běž na loď, Sowane!" přikázal Atlan.

Mladý Dolanty zavrtěl hlavou.

„Budu čekat,“ řekl.

Sedl si k nim a naslouchal šumění větru, který před sebou hnal do opuštěného města písek.

* * *

Probuzení proběhlo bez přechodu, tak rychle a náhle, že Atlan ještě musel myslet na nereálné události, které mu předestřela helma. Ovšem pomalu se mu vracela paměť a s ní i smysl pro realitu.

Zvedl hlavu, ale zavřel oči, protože ho v zátylku rozbolelo. Přesto pocítil úlevu, protože mu došlo, že to všechno byl pouhý sen. Ani kolonisté ani Sowan Dolanty nikdy neexistovali. Psychosouboj skončil a stále zůstávalo nejisté, kdo zvítězil.

Slyšel Carbáa, který si vedle sundával helmu.

Pak do sálu vyšel i Atlan.“Souboj nevedl k jasnému výsledku,“ zazněl Regentův mechanický hlas.“Oba účastníci bojovali jak nejlépe uměli. Definitivní rozhodnutí padne, až oba účastníci zodpoví jisté otázky.“

„Jsem připraven!" ozval se Atlanův soupeř.

„Je zřejmé, že Carbáovy požadavky vyplývají podstatnou částí z nespokojenosti s činy úřadujícího Imperátora,“ konstatoval mamutí počítač.“Jaké argumenty má Carbá ještě?"

Carbá se posměšně zasmál.“Chci jenom zabránit, aby Velké Impérium nepadlo do rukou Pozemšťanům, se kterými Gonozal VIII. udržuje vysloveně přátelské vztahy. Mám důkazy, že Imperátor přenechal mužům ze Sluneční říše vědomosti a moc, kterou dříve nebo později využijí.“

„Co vy na to, Imperátore?" zeptal se Regent.

Atlan přemýšlel.

„Chci připomenout své přátelské vztahy s Perrym Rhodanem, Administrátorem Sluneční říše. Tento muž nám už mnohokrát pomohl v těžkých situacích.“

„Ale jenom proto, aby za to požadoval protislužby a aby je za to také dostal,“ stěžoval si Carbá.“Myslíte, Imperátore, že Pozemšťan jednal nezištně? Ó nikoliv - jeho pohnutky jsou jiného rázu. Vaše důvěřivost nebyla oprávněná, Gonozale,“ řekl Carbá a krátce se zamyslel.“Regente, požaduji, aby ses ve svých archívech podíval na následující osoby: Testol z Amaratu, Lischer Amson, Delent Omaris a Halto Teschner. Tito čtyři muži pracovali jako vyslanci Velkého Impéria v planetární soustavě Otalka. Jejich práce vykazovala úspěchy a z Otalky jsme nikdy nedostali zprávy o bouřích nebo

revoltách.“

Atlan pochopitelně věděl, co mladý Arkonidan zamýšlí. Velmi dobře si vzpomínal, co se s těmi čtyřmi mladými důstojníky stalo.

„Není nutné, aby Regent pátral v paměti,“ namítl Atlan.“Sám mu řeknu, co se té čtveřici stalo.“

„Vaše otevřenost je obdivuhodná,“ pobaveně poznamenal Carbá.

Atlan jeho poznámku ignoroval, protože přemýšlel o Regentově zkostnatělém, zastaralém naprogramování. Nemělo význam vysvětlovat mu Rhodanovu důležitost pro existenci arkonidské říše, protože by s tím Regent nikdy nesouhlasil. Atlan mohl pouze najít nějaký kompromis.

„Tihle čtyři muži byli na můj rozkaz zbaveni svého úřadu,“ oznamoval Atlan.“Na jejich místo nastoupili Pozemšťané.“

„Existuje nějaký důvod pro takovou změnu?"

„Ano,“ odpověděl Atlan.“Pozemšťané jsou našimi spojenci. Musejí být informováni a zapojeni.“

„Pokud je to tak,“ podotkl Carbá,“pak by měli být i Arkonidané nasazeni ve sféře vlády Pozemšťanů.“

Atlan si příliš pozdě uvědomil, že udělal chybu.

„To sedí,“ odpověděl Regent a zeptal se: „Jsou Arkonidané umístěni ve sféře vlády Země?"

„Jistěže ne,“ zamumlal Atlan.“Každého muže potřebujeme pro sebe. Vše, co můžeme Pozemšťanům nabídnout, jsou naše robotské lodě.“

„Takže je zřejmé, že se jedná pouze o jednostrannou infiltraci,“ pokračoval Carbá.“Arkonidané jsou propouštěni, přestože dobře pracovali, a jsou vystřídáni Pozemšťany. Musím Regentovi připomenout, že se jedná o velmi nebezpečné bytosti.“

„Copak si vážně myslíte, že udržíte Impérium s pomocí hrstky ještě nezdegenerovaných Arkonidanů a s robotskou flotilou, Carbá? Copak si vážně myslíte, že naši říši může řídit počítač, naprogramovaný před mnoha tisíci lety?"

„Nemyslím, že by k těmto slovům bylo nutné ještě něco dodávat,“ řekl Carbá.“Tento muž nemá v úmyslu být loajální vůči Impériu.“

„Způsobíte zánik Impéria,“ zašeptal Atlan.

„Nikdy!" bránil se rebel.“Toto je nový začátek! Začátek věcných rozhodnutí. Nebude dlouho trvat a Impérium se osvobodí od pozemských parazitů. Vyženeme je z této části Galaxie a dobudeme tu jejich směšnou sluneční soustavičku!"

„Vaše vlajka je krvavá dřív, než jste ji rozvinul,“ řekl Atlan.“Každý, kdo za ní půjde, potřísní si ruce krví. Lidé budou jednou na vaše jméno vzpomínat s nenávistí, Carbá.“

„Rozhodnutí padlo,“ hlásil Regent.“Nyní je vyhlásím na všech známých místech.“

Atlan se zahleděl na odloženou helmu.

Posadil se zpátky do křesla a čekal, až bude vyhlášeno jméno vítěze.

* * *

„Není pochyb, že se za vlády Imperátora Gonozala VIII. vliv Pozemšťanů na Velké Impérium rozšířil a neustále rostl. Vládnoucí Imperátor tento proces podporoval a požadoval. Vícekrát byli pilní Arkonidané vystřídáni Pozemšťany. Toto je zcela jistě neslučitelné se zájmy Impéria. Carbá z rodu Minterol má bezesporu všechny duševní předpoklady pro to, aby se ujal moci. Abychom ubránili Impérium před dalšími vlivy, které by v konečném efektu mohly způsobit, že by se Velké Impérium Arkonu dostalo pod vládu cizí civilizace, rozhoduji po kontrole s A-1 a se všemi úřadujícími paměťmi, aby byl Imperátor Gonozal VIII. okamžitě zbaven všech svých úřadů.“

Atlan seděl bez hnutí.

„Novým Imperátorem se stává Carbá z rodu Minterol. Bezpečnostní pojistka A-l přestává poslouchat Gonozala VIII. Ochranný štít kolem Regenta je od této chvíle otevřen Carbáovi. Regent očekává, že Carbá využije všechny možnosti, aby odkázal pozemský národ do patřičných mezí.“

Atlan slyšel, jak Carbá vstává a pomalu k němu přichází. Zvedl hlavu.

Carbá mu položil ruce na ramena.

„Jdi, starý muži,“ řekl.

Atlan vstal a pohlédl novému Imperátorovi Arkonu do očí.Třpytily se jako v horečce. Tento muž, říkal si Atlan, byl odsouzen k smrti. Jeho extrémně zvýšená inteligence mu ji časem jistě způsobí.

„Hodně štěstí, Carbá,“ řekl Atlan.“Budete ho potřebovat.“

„Štěstí je pochybný pojem,“ ironicky opáčil Carbá.“Zatím jsem se vždy spoléhal jen na síly svého ducha.“

„Na které?" zeptal se Atlan.“Na ty vrozené, nebo na ty nedávno získané?"

Na okamžik to vypadalo, jako by mu Carbá chtěl skočit po krku, pak se však ovládl.

„Vaše žertování vám nepomůže,“ řekl se zatnutými zuby.“Jste vyvrženec. Běžte za svými přáteli Pozemšťany, protože tady na Arkonu pro vás není místo.“

„Požaduji právem slabšího, abych směl společně s Pozemšťany svobodně odletět.“

„Ručím vám za to,“ ujišťoval ho Carbá.“Vraťte se a oznamte všem, co se stalo. Já se tu zatím trochu porozhlédnu.“

* * *

Byl sám.

Jediný žijící Arkonidan, který sem měl přístup. Bylo tam všude takové ticho, že jeho vlastní kroky vyvolávaly ozvěnu.

Tady jsem v bezpečí, říkal si Carbá. Sem nikdo nepronikne, ani přátelé ne.

Přesto však pocítil určitou nevoli, když si uvědomil novou pozici v Galaxii. Nyní měl moc, pravděpodobně více moci než kterákoliv jiná živá bytost v Galaxii, ovšem tato moc byla zaručena a reprezentována obřím počítačem. Věděl jak bude těžké získat vliv, který měl Gonozal VIII.

Najednou na sobě pocítil váhu Atlanovy osobnosti.

Zachichotal se.Co by se asi tak mohlo stát? Tady dole byl v bezpečí. Ale mohl navždycky zůstat v labyrintu počítačového zařízení?

Budu si říkat Imperátor Minterol I., pomyslel si Carbá.

Ale mohl novým jménem vymazat, co bylo dřív? Ne. Dokud nebyla minulost mrtvá, nemohl zapomenout.

Jeho předchůdce nesměl opustit Arkon živý!

* * *

Robotské vozidlo vyváželo Atlana z útrob počítače. Nemohl jinak než přemýšlet, přemýšlet a přemýšlet o tom, co všechno se nyní může stát s arkonskou říší.

Bylo toho hodně, a většinou to byly nepříjemné, černé myšlenky.

Vtom vozidlo prudce zabrzdilo. Atlan se napřímil a podíval se ven. Byli ještě v podzemí. Chodba se tady rozšiřovala... Ale nevěděl, proč vozidlo zastavilo. Porouchat se nemohlo a bylo řízeno dálkově.

Existoval jenom jeden důvod pro zastávku: vozidlo bylo zastaveno úmyslně. Carbá nebo Regent, nebo oba dva společně, si to rozmysleli a chtěli ho zajmout. Jenže tak jednoduché to zas mít neměli.

Ve stejnou chvíli, kdy chtěl Atlan opustit vozidlo, aby pokračoval pěšky, se zasunovací dveře vozidla zavřely. Arkonidan se ihned chytil ručního ovládání, ale nefungovalo. Vozidlo bylo zbaveno veškeré energie.

Atlan se usmál.

Upadl do zajetí.

Proklel Carbáovu prolhanost a svou vlastní důvěřivost, která ho svrhla do pasti.

Ale pak ho něco napadlo. Odsunul křeslo, ve kterém seděl, objevil v podlaze plastikový kryt, uvolnil jej a spatřil přední nápravu vozu. V tu chvíli řekl hlas přímo za ním: „Bývalý Imperátor Gonozal VIII. musí být zatčen.“

Strnul, ale pak si uvědomil, že to naštěstí přichází z reproduktoru. Ale aspoň s jistotou věděl, že ho Carbá nechce nechat odejít a že ho Regent podporuje. Chvíli přemýšlel, a pak strčil do odkrytého otvoru nohy. Reproduktor bez ustání opakoval své hlášení. Atlan se dotkl chodidly přední osy, skrčil se, proklouzl trupem, vypadl z vozu a zůstal ležet pod ním.

Vtom se vozidlo rozjelo.

* * *

„Bývalý Imperátor Gonozal VIII. musí být okamžitě zatčen,“ozvalo se z reproduktorů IRONDUKE. Posádkou to trhlo.

„Prohrál,“ konstatoval Rhodan.

„Musíme mu pomoci,“ zvolal Claudrin.“Nebudeme nečinně přihlížet, jak ho někam odvlékají.“

„Jen žádná uspěchaná rozhodnutí,“ varoval Rhodan.“Nejdřív se musíme dozvědět, kde Atlan momentálně je. Soudě podle toho hlášení ho ještě nechytili. Vyzná se tady, Třeba se mu podaří probojovat ven...“

„Volají nás Akonané!" ozval se jeden ze spojařů.

Rhodan ihned přikázal, aby byli propojeni. Pak spatřil na monitoru Sansarovu tvář.

„Zajímalo by mě, jak odhadujete současnou situaci vaší malé flotily," zašklebil se na Rhodana.

Sansaro představoval klíčovou postavu. Dříve nebo později to bude on, kdo bude rozkazovat, anebo někdo ještě mocnější, kdo stojí za ním. Rhodan nesměl reagovat podrážděně.

„Přiznávám, že mě to nenaplňuje nadšením,“ řekl Perry Rhodan.“Ale to neznamená, že bychom rezignovali. Jste příliš mazaný, abyste nás podceňoval, Sansaro. Z tohoto důvodu doufám, že budete jednat opatrně.“

Akonan pokrčil rameny.

„O tom rozhodne Carbá společně s Regentem,“ odpověděl.“Já jsem vás chtěl jenom varovat, abyste se nesnažili zachránit vašeho přítelíčka Atlana. Pokud chcete odletět z Arkonu III, musíte být hodní.“

„Jste mizerové,“ odpověděl Rhodan,“ale neobávejte se, že před vámi padneme na kolena.“

„Jakpak byste tomu chtěl zabránit?"

„Před několika minutami jsme připravili pět fúzních bomb, které okamžitě vybuchnou, kdybyste zaútočili proti našim lodím.“

„To neuděláte,“ šklebil se Akonan.“Vy přece neublížíte svým mužům.“

„Zkuste zjistit, jestli dokážu změnit názor,“ odpověděl Rhodan.

„Blufujete,“ zabručel Sansaro.

Rhodan si olízl rty.“Možná,“ souhlasil,“ale jste si tím jist?"

„Co vlastně chcete, Rhodane?"

„Férovou šanci, abychom mohli Atlanovi pomoci,“ požadoval Rhodan.“Nestřílejte na naše lodě.“

Akonan zamyšleně zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl a vypnul spojení.

Rhodan se pousmál. Měl pocit, že Akonanovi porozuměl.

„Dobrá,“ řekl.“Vyšleme skupinku vojáků, aby se nechala zahnat Regentovými roboty. To bude zastírací manévr. Mezitím se naši teleporteři pokusí zachránit Atlana a přenést ho na palubu IRONDUKE.“

* * *

Byl to čistě instinktivní pohyb, ale zachránil mu život. Atlan zvedl ruce a chytil se přední osy. Zaúpěl bolestí, protože vozidlo sebou škublo. O vteřinu později by ho nízká zadní polovina vozu rozdrtila. Nohy mu klouzaly po hladké podlaze. Vozidlo zrychlovalo a Atlan věděl, že se metr za metrem vrací do Regentových útrob.

Do míst, kde mu hrozila smrt.

Vtom vozidlo zastavilo. Arkonidan se rychle opustil a skulil mimo spodek vozu. Vůz tiše bzučel, patrně byl právě kontrolován.

Atlan se rozběhl do temného chřtánu chodby.

Nic jiného mu nezbývalo.

Musel prchat. Tušil, že už se o jeho útěku ví a že brzy bude mít v patách bojové roboty.

* * *

Na druhé straně, zhruba sedm set metrů od IRONDUKE, se z podzemní šachty vyrojila skupina bojových robotů a utvořila řetěz.

Rhodan je mlčky sledoval.

„Bojový stroje,“ zapištěl Gucky.“Co tam chtěj?"

„To je uvítací delegace pro Atlana, kdyby se mu povedlo utéct na

povrch,“ vysvětloval Rhodan.“Teď máme důvod vyslat naši skupinu a zaměstnat Regenta. Nemyslím, že by Sansaro zaútočil.“

Pak vydal rozkazy poručíku Hotchkinsovi, který měl velení speciálního komanda.

„Vidíte ty roboty, poručíku?"

„Velmi dobře, pane.“

„Dobrá. Vyberte si pár svých mužů, o kterých víte, že mají pevné nervy. Požaduji, abyste proti těm robotům bojovali tak,jako byste měli prohrát. Neprchejte před nimi, ale proveďte důstojný ústup.“

„Ano, pane,“ odpověděl poručík,“ale dovolte mi poznamenat, že tyhle roboty bychom snadno vyřídili...“

„Proveďte rozkaz, poručíku,“ zdůraznil Rhodan.

„Rozumím, pane. Simulace ústupu, pane!"

Pak se Rhodan obrátil ke svým třem teleporterům.

„Doufám, že je vám všechno jasné. Jakmile se nám ukáže Atlan, skočíte pro něj.“

Pak se podíval na hodinky.

* * *

Julien Hotchkins, poručík Sluneční flotily, muž jako skála, běžel v čele skupiny 37 mužů přes obrovitou přistávací plochu Arkonu III. Měl na sobě bojový oblek s veškerým vybavením.

Vtom se zastavil a zvedl ruku.

„Do rojnice!" rozkázal.

Slyšel, jak se skupina dělí a rozptyluje. Nacházeli se přímo uprostřed trojúhelníku, jehož vrcholy tvořila IRONDUKE, loď Akonanů a Regentovi bojoví roboti.

Hotchkins číhavě pohlédl k akonské lodi. Hrozně rád by těm arogantním psům předvedl, jak silná je ve skutečnosti jeho jednotka.

Avšak právě v tu chvíli se mu ve sluchátkách ozval Rhodan: „Zahajte nekontrolovanou palbu, Hotchkinsi! A pak pomalu ustupujte.“

* * *

Atlan se zastavil a naslouchal. Do zvuků, které způsobovali jeho pravděpodobní pronásledovatelé, se vmísil další tón. Na povrchu se

muselo bojovat. Samotný fakt, že slyší ty zvuky, naznačoval, že nemůže být daleko od východu z podzemí.

Utíkal dál a zanedlouho se na konci chodby ukázalo světlo.

Denní světlo!

Jeho unavené nohy ještě zrychlily. Dosud neměl plán, podle kterého by mohl překlenout vzdálenost mezi východem z Regenta a IRONDUKE, ale nemohl jinak, i když se tam nahoře nepřátelům sám naservíruje jako na stříbrném podnosu. Doufal, že se snad ztratí v zuřící bitvě. Taky bylo pravděpodobné, že Rhodan už něco vymyslel.

Když Atlan vyběhl ze šachty, zažil nepříjemné překvapení. Kolem dokola stáli bojoví roboti a ze všech zbraní stříleli po skupince Pozemšťanů. Muži ze Země byli očividně na ústupu.

Atlan se zoufale rozhlížel. Co měl dělat? Rezignovaně si otřel pot z čela. Měl se snad vzdát?

Ne! Nikdy!

* * *

Rhodan zasmušile sledoval monitory. Poručík Hotchkins a jeho muži předváděli velkolepé divadlo. Pozvolna ustupovali a blížili se tak zpět k IRONDUKE. Rhodan doufal, že jim to ještě bude nějakou dobu trvat, aby dopřáli času Atlanovi.

„Pane!" zvolal major Hunts Krefenbac.“Přijímáme vysílání od Regenta. Vysílá do všech koutů Galaxie!".

„Chci to slyšet,“ zamumlal Rhodan.

Krefenbac zmáčkl tlačítko propojení do velínu.

„... vznikla nová situace,“ říkal právě neosobní kovový hlas Regenta.“S úmyslem zvýšení bezpečnosti Velkého Impéria bylo uskutečněno několik základních změn, které tímto oznamuji všem koloniálním národům a spojencům. Imperátor Gonozal VIII. byl zbaven úřadu, protože zrádně zaprodával arkonskou říši Pozemšťanům. Na jeho místo byl po zralé úvaze dosazen nový Imperátor Minterol I. Jeho Vznešenost okamžitě zahájila rekonstrukci Impéria. Všichni kolonisté jsou tímto vyzýváni, aby poslali všechny Pozemšťany ze sféry svého vlivu zpět na Zemi. Veškeré úřady budou obsazeny Arkonidany. Pozemšťané neobdrží

žádnou pomoc, ani vojenskou ani hospodářskou. První rozkaz nového Imperátora zní: Vše pro Arkon - vše pro naše Impérium!"„Opakuje to pořád dokola,“ poznamenal Krefenbac.

„Útočí proti nám, protože Carbá ví, že se jen tak nedáme...“

„Atlan!" zvolal náhle Jefe Claudrin a vytrhl Perryho ze zamyšlení.“Vidím ho!"

Rhodan se prudce otočil a podíval na monitor. Bývalý Imperátor vyšel ze šachty a utíkal napříč kosmodromem, pronásledován šedesáti roboty. Odstup mezi ním a bojovými stroji se rychle zmenšoval. Rhodan jen kývl. Tři teleporteři dematerializovali téměř současně.

* * *

Velitel akonské vesmírné lodi Mular se pohrdavě podíval na Sansara.“Proč nezaútočíme? Vy vážně věříte té pohádce o fúzních bombách?" Vědec klidně ukázal na monitor.

„Nač zbytečně riskovat, veliteli? Sám přece vidíte, že se Pozemšťané nikam nedostanou. Regentovi roboti si s nimi hravě poradí.“„Rhodan to přece taky vidí. Proč nepošle posily?"

Sansaro se znuděně usmál.“Jste dobrý velitel, Mulare. Ovšem

měl byste se taky chvíli zabývat jinými věcmi než jen válčením.“Mularovi skrytá kritika příliš nevadila.

„Vy máte nějakou vlastní teorii?"

„Jistě,“ kývl Sansaro.“Myslím, že nás Rhodan zkouší. Chce zjistit, jestli se dáme vyprovokovat. Ale my se vyprovokovat nenecháme. V klidu budeme sledovat, jak se jeho muži vracejí zpátky na loď. Rhodan pak bude stejně chytrý jako předtím, to znamená, že nebude vědět nic.“

„No..., nevím, nevím,“ zapochyboval Mular.

* * *

Gucky materializoval mezi roboty, kteří pronásledovali Atlana. Stroje sice zareagovaly rychle, ovšem na myšoba to bylo pomalé. Než stačil některý vystřelit, Gucky už nasadil své telekinetické síly.

První čtyři roboti se odlepili od země a prudce se rozletěli zpátky, aby srazili několik svých ocelových kumpánů k zemi. Gucky mezitím rychle teleportoval o kousek dál. Spatřil Tako Kakutu, stojícího u východu ze šachty. Pak spatřil Čubaje, který materializoval deset metrů od Atlana a střílel po robotech. Myšob se soustředil na roboty, kteří byli těm dvěma nejblíž, a zvedl je do výšky, aby s nimi praštil o zem.

Jeden paprsek mu sežehl kožešinu, takže musel znovu o kousek uskočit. Čubaj klopýtl o padlého robota. Pak teprve Atlan spatřil své zachránce. Gucky na něj mával a křičel, ale byl příliš daleko.

Vyřadil tři další roboty.

Čubaj vstal.

„Ke mně!" křikl na Atlana.

Arkonidan ihned zareagoval. Hotchkins a jeho muži pálili ostošest a vítězně jásali, protože konečně mohli ukázat, co dovedou.

„Rychle!" řekl Čubaj a chytil Atlana za ruku.“Rychle zpátky, Tako!" zapištěl myšob a dematerializoval. Japonec se ještě ujistil, že Atlan je zachráněn, a taky skočil.

* * *

Mular zrudl vzteky.

„Nechápu, jak se v takové situaci můžete usmívat,“ vyjel na Sansara.“Je zřejmé, že nás Rhodan přelstil a že zachránil svého starého přítele. Měl jste poslat do boje aspoň ty dva Antie.“

Akonan mávl rukou.

„Dobrá, udělal jsem chybu. Rhodan nás nechtěl vyprovokovat, nýbrž doufal, že docílí pravého opaku: abychom se chovali klidně. Což se mu podařilo. Ale přemýšlejte, Mulare! Co tím ten Pozemšťan získal, že zachránil Atlana? Získal muže, který ztratil moc, vliv a vojenskou sílu. Teď ho bude muset ukrývat a chránit, aby se mu nic nestalo. Bude se stále obávat agentů.“ Sansaro se protáhl v křesle.“Svůj úkol jsem splnil: Carbá převzal roli Imperátora. Ostatní není důležité. Proč bych měl riskovat životy Antiů?"

Mular skepticky zavrtěl hlavou.

„Já to tak nevidím,“ odporoval.“Bylo by mi líp, kdyby ten

nebezpečný Arkonidan zůstal v naší moci. Jednoho dne začne dělat problémy. Určitě bude chtít získat zpět, co ztratil.“

„Něco chtít a něco uskutečnit jsou dvě různé věci,“ připomínal Sansaro.“Carbá je Imperátor. Máme veškerou moc.“

Mular však pořád nevypadal přesvědčeně.

„Nikdo nikdy neví dopředu, co takový Pozemšťan udělá,“ tvrdil.“Gonozal VIII. žil mezi Pozemšťany tak dlouho, až se stal jedním z nich. Obávám se, že o něm ještě mnohokrát uslyšíme.“Sansaro se zasmál. Dospěl ke grandióznímu vítězství a nemínil se nechat mást pesimistickými řečmi.

* * *

„Dobrá práce, poručíku,“ pochválil Rhodan Juliena Hotchkinse.“Blahopřeji vám a vašim mužům.“

„Díky, pane,“ zabručel Hotchkins.“Doufejme, že příště budeme útočit a ne utíkat.“

Rhodan se zasmál a otočil se na Claudrina.

„Odstartujeme ihned,“ přikázal.“Rozkaz všem lodím. Zapnout absorbční štíty.“

Epsaleranova mohutná postava se pohnula. Plukovník připravoval start. Regentovi roboti se už dostali do bezprostřední blízkosti IRONDUKE, avšak jejich palba se odrážela od ochranného energetického štítu lodi.

„Nejdříve odletí ostatní lodě,“ nařídil Rhodan a pak se obrátil k vyčerpanému Atlanovi, který seděl vedle v křesle.“Opouštíme Arkon, admirále.“

„Už zase ti musím poděkovat za záchranu života,“ poznamenal Atlan.“Kdyby mě Ras nevyzvedl, roboti mě stáhli zpátky do zajetí.“

„Zapomeň na to,“ navrhl Rhodan.

„Pozor!" zvolal Jefe Claudrin.“Start za deset vteřin.“

Hned nato se mohutná IRONDUKE odlepila od kosmodromu.

„Povoláme zpět všechny naše lodě,“ přikázal Rhodan.“Je možné, že Regent zaútočí proti Zemi.“

Atlan na to nic neříkal. Vstal a přešel k monitoru. Díval se na soustavu Arkonu. Rhodan k němu přistoupil a položil mu ruku na

rameno.

„Tvůj domov, admirále,“ řekl.“Ano, barbare,“ přikývl Atlan,“můj domov - pořád můj domov.“

Podíval se na Rhodana a v očích se mu objevil výraz rozhodnosti.

„Jednoho dne se sem vrátím,“ řekl odhodlaně...

MYŠOBOVO ZPRAVODAJSTVÍ

Vážení přátelé PERRYHO RHODANA!

Dnes pro vás mám zprávu, která vás zaručeně položí na lopatky. Často si stěžujete na zpoždění, s jakým začal náš seriál ve vaší řeči vycházet. Občas z povětří vylovím ironickou poznámku, jakého věku by se člověk musel dožít, aby se dočkal příběhů, které s Perrym Rhodanem prožíváme dnes. Máte spočítáno, že by náš seriál musel vycházet denně, a stejně by trvalo téměř šest let, než bychom zpoždění, za které ovšem ubohý myšob nikterak nemůže, dohnali.

Jak to tedy uděláme? Pro ty, kteří mají rádi souvislý děj, bude seriál vycházet dál jako dosud - po 124. čísle vyjde 125., potom 126. - už jsem skoro zapomněl, jak dětinská matematika ve vaší době byla. Pro nedočkavé, kteří se pustí do čtení detektivky teprve potom, kdy se podívali na poslední stranu, aby věděli, jak celý děj dopadne, použijeme zvláštního časového posunu (nazval jsem jej bez zbytečné skromnosti Guckyho efektem) a od počátku příštího roku začneme navíc vydávat i současné příběhy Perryho Rhodana, které se odehrávají ve vaší vzdálené budoucnosti - za vašich 2 878 let, abych byl docela přesný.

Nemusíte se bát, že se v novém ději nebudete orientovat. Již brzy zahájím školení, které vám onu časovou propast pomůže překlenout. Bez něj byste však byli ztraceni a dost možná cestou upadli do zrádné časové smyčky nebo dosud nezmapované černé díry. Proto platí vaše staré přísloví, které jsem kdesi zaslechl: Lidé, čtěte!

Srdečně váš Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily